

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

JANUAR - FEBRUAR - ŠT. 1 - 2, 1980, XXXIV

JANEZ XXIII

BESEDA SVETEGA OČETA

SVETI OČE JANEZ XXIII. IZROČA MISIJONSKI KRIŽ
ČEZ PETSTO MISIJONARJEM

Pregovor pravi, da vsa pota vodijo v Rim. Prav tako je resnično, da je večno mesto središče, iz katerega vodijo pota na vse strani sveta. To se je prav vidno pokazalo v nedeljo 11. oktobra 1959, ko se je v veličastno razsvetljeni baziliki Sv. Petra zbralo nad petsto misijonarjev duhovnikov, bratov, sestrá in laikov, ki so, preden so se razkropili na vse strani širnega misijonskega sveta, pokleknili pred svetega očeta in iz njegovih rok prejeli misijonski križ. Med njimi je bilo 314 moških iz 26 narodov, članov 42 redovnih družb, določenih za delo v 58 misijonskih pokrajinah. Redovnic je bilo 183 iz 16 narodov; šle so na delo v 45 različnih misijonskih dežel. Poleg teh je bilo tudi nekaj laikov, med njimi sedem misijonskih zdravnikov iz Padue in nekaj mladih zakonskih parov laičnih misijonarjev.

Medtem ko so ti misijonarji sedeli na svoja mesta pod veličastno kupolo in je prihajal sveti oče, da tam zanje opravi sveto daritev, je vsa množica navdušena pela apostolsko vero. Ni bilo prvič, da je sveti oče sredi takšne množice opravil sveto mašo; a zdi se, da je le redkokdaj bila povezanost med najvišjim svečenikom in med prisotno množico tako silna kot prav ob tej priložnosti. V marsikaterih očeh se je zablestela solza in neki misijonar je vzkliknil: "Nikoli še nisem čutil take bližine nebes. Čudovit pogled, ko Kristusov namestnik na zemlji opravlja presveto daritev le nekaj trenutkov preden ponovi Jezusovo naročilo, naj gremo učiti in k zveličanju voditi vse narode." Po končani maši je papež blagoslovil misijonske križe po obrazcu, ki ga je prav za to priložnost sestavila Kongregacija za svete obrede. Misijonarji so nato po dva in po dva poklekali pred svetega očeta, da so iz njegovih rok prejeli misijonski križ. Za vse in za vsakega je imel očetovsko besedo in prav nič ni pokazal utrujenosti. Ob sklepu slovesnosti je imel lep in precej dolg nagovor, ki ga objavljamo v prevodu:

Ljubljeni sinovi — misijonarji!

Preprost in očarljiv je obred izročitve misijonskega križa. V njem gledamo zadnje in končno dejanje posvetitve misijonskemu apostolatu; zato globoka ginjenost polni Naše srce in ožarja pobožno družbo vernikov.

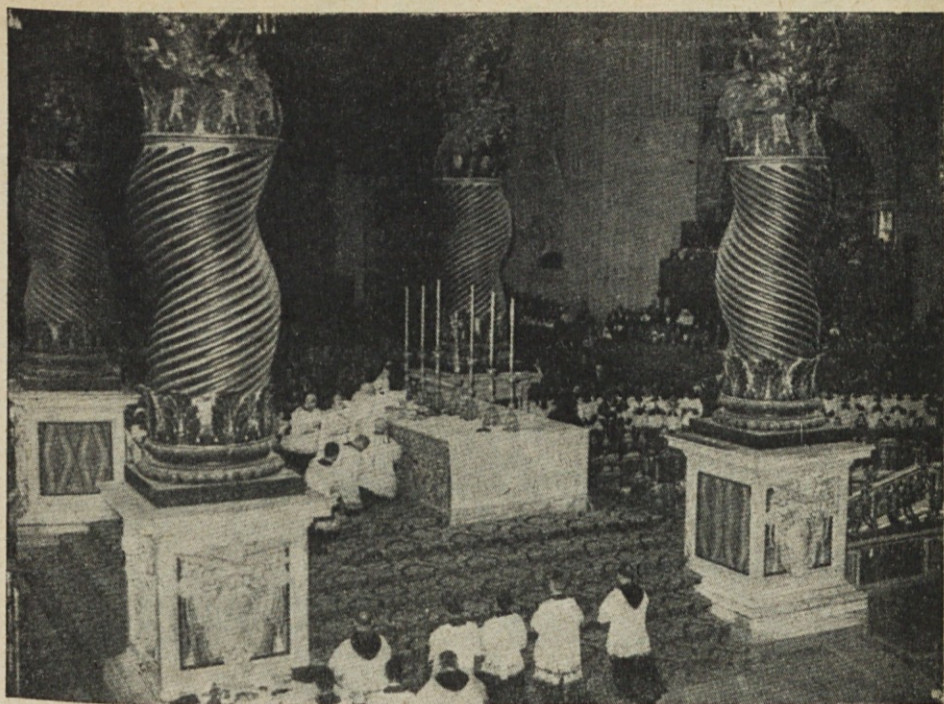
Z velikim veseljem smo opravili z vami in za vas evharistične skrivnosti. Najprej zato, da se med vami, ki ste se zbrali okrog oltarja Večnega

Duhovnika, obnovi odrešilna daritev na Kalvariji, iz katere izhajajo pomen, namen in učinkovitost vsega misijonskega delovanja Cerkve. Tudi s tem namenom smo hoteli opraviti to mogočno slovesnost, da pokažemo vsem, kako silno spoštujemo in ljubimo toliko požrtovalnih in gorečih sinov, katere vi v trenutkih tega poslovilnega slavlja tako vredno predstavljate. Misi-jonarji in misijonarke, daleč od svoje družine in domovine, mnogokrat brez sleherne gmotne opore, včasih celo brez duhovne tolažbe, kljub samoti, v kateri žive, kljub težavam, ki se stavijo na njihovo pot, ostajajo goreči in čuje-ji v navdušeni službi Cerkvi in ljudstvom vsa dolga leta od dne svojega odhoda. Ko jih z močnim glasom, z očetovskim pogledom in srcem pozdravljamo, se Nam zdi, da smo prav zraven njih in da z vsemi tvorimo eno samo družino.

Po sedemnajstletnem delovanju v Naši prvotni škofiji nam je bilo v Rimu poverjeno delo za misijone, prav v dobi, ko se je obnavljala gorečnost pa tudi organizacija v prid misijonstvu. Z globokim veseljem obnavljamo spomine na tista srečna leta na Propagandi, ko smo med drugimi izkustvi imeli tudi priložnost, da smo osebno spoznali toliko misijonarjev, občudovali njihovo izredno izobrazbo, apostolsko gorečnost in pripravljenost na

Dolga procesija misijonarjev in misijonark se vzpenja po stopnicah v baziliko sv. Petra, kjer jim bo sv. oče dal misijonski križ z naročilom: Pojdite po vsem svetu...

Sveti oče Janez XXIII. opravlja za misijonarje sv. daritev.

žrtve, ki jo samo Bog v celoti pozna. Tudi pozneje, na Naših novih službenih mestih, ki so nam jih zaupali Naši predhodniki, tako v Bolgariji, v Turčiji, v Grčiji in v Franciji smo prav od blizu sledili tihemu in važnemu delu, občudujoč misijonske zavode in podporne ustanove.

Hvaležni smo Gospodu za to milost, ki jo smatramo za eno največjih, kar Nam jih je podelila Njegova dobrota v letih Našega revnega življenja. Vsi ti lepi spomini so danes kronani na tej veliki slovesnosti, ko se nova skupina misijonarjev, znamenje neminljivega evangeljskega poslanstva, pridružuje neizmernim množicam, da ponese po vsem svetu blagovest Kristusovo. Neizmerna sreča in ginjenost se družita v Našem srcu; čutimo se presrečne, ko dajemo vam in vsem misijonarjem Naše priznanje za vaš iskreni odziv Kristusovemu klicu in vas pozivamo, da opravljate svoje delo z vso temeljitostjo. "Pojdite torej in učite vse narode, krščujte jih... Učite jih spolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal" (Mat. 28, 19, 20). Cerkev pričakuje od vas, da zabrste nove žetve, ki bodo dozorele v moči vašega duhovniškega in zakramentalnega poslanstva z vašim oznanjevanjem evangeljske blagovesti, v prizadevanju za ohranitev nedotaknjene svetega zaklada razodetja, ki se deli ljudem z vedno novo življenjsko silo.

Ljubljeni sinovi!

Ljudstva vas čakajo. Z milino Kristusovega oznanila boste nosili skrivnost resničnega miru in napredka v miru. S potrpežljivim in stanovitnim delom so pripomogli misijonarji vseh časov k dvigu narodov, ko so jim prinašali žar Kristusovega križa. Res je, da je to delo v nekaterih deželah ostalo pozabljeno ali podcenjevano ali pa so ga celo prikrito ali javno zasovražili. Vendar gojimo v Našem srcu upanje, ki ga je tako lepo izrazil Naš predhodnik sv. Leon Veliki: "Preganjanja ne manjšajo Cerkve, mavreč jo večajo in njiva Gospodova se pokriva z vedno obilnejšo žetvijo. kadar semenska zrna, ko drugo za drugim padajo, ožive pomnožena" (Serm. 82, 6) Pogum tedaj! Sveta Cerkev je prejela od svojega Ustanovitelja vesoljno poslanstvo iti med vse narode, jih združiti v eno samo družino in nobena človeška sila, nobena težkoča in zapreka ne smeta zastaviti tega misijonskega zagona, ki bo končan šele, "ko bo Kristus izročil kraljestvo Bogu Očetu, ko bo zrušil sleherni vladarstvo, oblast in moč. . . , da bo Bog ves v vseh stvarih" (Kor. 15, 24).

Ljubljeni sinovi!

Znamenje križa, ki smo ga izročili slehernemu izmed vas kot zastavo in popotnico vašega poslanstva, vas bo spominjalo na poti, ki jo morate prehoditi, da zagotovite popolno rodovitnost svojemu delu. Na les pribiti Kristus, izničen po tako strašnem trpljenju, izteza svoje roke vsem ljudem v objem. On vas bo učil, koliko stane rešenje sveta. Njegov zgled moramo posnemati. "Samo tisti pride k Njemu —pravi Leon Veliki—, ki stopa po sledih potrpljenja in ponižnosti. Na tej poti ne manjka utrujenosti, ne megle žalosti, ne nevihte strahu. Naleteli boste na zasede zlobnih, preganjanja nevernih, grožnje mogočnih, žalitve ošabnih — vse to, kar je Gospod vse moči in Kralj vse slave okušal v podobi naše slabosti prav zato, da bi mi v nevarnostih današnjega življenja ne poskušali obiti jih in bežati pred njimi, marveč da bi jih zmogli v potrpljenju." Ne stavite svojega zaupanja sami vase ali pa v človeške moči.

Ljubljeni otroci!

Spominjajte se vedno naziva, ki ga je dal Gospod Jezus v svojem čudovitem usmiljenju Naši osebni revščini in z njim tudi dvojno in težko poslanstvo: Oče in Pastir vesoljne Cerkve, ponižni služabnik služabnikov božjih.

Vedno bomo ostali združeni z vami. Katoliško ljudstvo vas bo vedno spremljalo v vaših bojih in utrujenosti, pa tudi v tolažbah, ki vas čakajo. Mólimo in molili bomo h Gospodu za vas, za vam zaupane duše, za vaše drage, ki jih zapuščate v domovini, da vsem podeli neizrekljivo pomoč svoje milosti.

In sedaj se z iskreno prošnjo obračamo k Jezusu, Večnemu Duhovniku in Žrtvi, darovani za rešenje sveta:

Glej, o Gospod, te svoje otroke, duhovnike, redovnice in laike, ki zapuščajo vse, da dajo pričevanje Tvoji besedi in Tvoji ljubezni. Bodi vsa-

Mlada zakonca — laična misijonarja sta prejela misijonski križ in odhajata polna svete vneme na misijonsko polje, da svojo srečo povežeta z osrečevanjem poganov.

kemu od njih "mogočni varuh, trdna pomoč, zdravilo v vročini, zavetje v opoldanskem soncu, opora v spodtiki, pomoč v padcu" (Eccl. 34, 19-20).

Podpiraj jih v trenutkih težav, ohranjaj njihove moči, utrjuj njihova srca, kronaj z duhovnimi osvojitvami njihovo delo. Saj ne iščejo človeških uspehov, ne neminljivih dobrin, marveč le Tvoje zmagoslavje in blaginjo duš.

Naj jim Tvoje znamenje križa, ki jih bo spremljalo vse življenje, govori o junaštvu, odpovedi in miru. Naj jim služi za navdih in kot vodnik, kot luč in moč, da se bo po njihovem delu Tvoje blagoslovljeno Ime 'dan na dan širilo v svet, oni pa da bodo ob koncu svojega življenja, od velikega števila Tvojih otrok obdani, zapeli slavošpev vere, počaščenja in rešenja.

Po besedilu agencije Fides priredil ozir. prevedel Jože Mejač C.M. — Slike so tudi od agencije Fides iz Rima in predstavljajo razne prizore prelepe slovesnosti.

PROBLEMI AFRIKE

SOVJETSKI NAČRTI Z AFRIKO

Afrika se prebujala in vedno več narodov se odločuje za življenje v svobodnih, lastnih državah. Ta razvoj pa se nujno vključuje v trenje svetovne politike in posamezne velesile skušajo pritegniti nove afriške države v svoje vplivno območje. Voditelji novih držav (dr. Nkrumah v Ghani) sicer izjavljajo, da se nočejo priključiti nobenemu bloku velesil, vendar poudarjajo hkrati, da ne morejo biti brezbrizni do dogodkov, ki se pripravljajo in groze potegniti za seboj tudi afriški kontinent. Velesile same še ne vedo, kako spraviti ves razvoj v Afriki pod svoje nadzorstvo, vendar je dovolj jasno, da so v Afriki že zastavljena oporišča, na katera se misli nasloniti bodisi Sovjetska Zveza ali pa Združene države s svojim obrambnim blokom, ki je povezan v NATO.

Glavno vprašanje se zastavlja v smislu, ali se bodo afriške države obrnile na Zahod ali pa se naslonile na Sovjetsko zvezo? Ali pa se bodo usmerile drugače in se priključile bloku nevtralnih držav, ki jih v Aziji vodita Indija in Indonezija? In nazadnje: ali ni ogromna Afrika sposobna kreniti svojo lastno pot in kot enota zase vplivati samostojno na ves razvoj svetovne politike? Vse velike radijske postaje pripravljajo in pojasnjujejo to izbiro in Glas Amerike v Evropi, radijska postaja v Moskvi ter Glas iz Kaira vsak dan posvečajo dolge ure oddaj za razlago svojih misli in ponudb afriškim narodom. Vendar vse kaže, da zunanja propaganda ne bo mogla doseči mnogo; afriške vlade že oblikujejo svoje načrte o tem, kako naj Afrika posega v svetovno politiko. Toda ta politika ne bo enostavna in jasna, kakor bi to želeli v raznih središčih svetovne politike. Kajti mnogo je tokov in vplivov, ki jih mora Afrika vpoštevati in ti bodo po svoje vplivali na sklepe, ki bodo prihajali iz afriških prestolnic.

Sovjetsko vdiranje v Afriko

Sovjeti so že izdelali svoj načrt za vdiranje v Afriko. Zadnjih pet let je bilo dovolj, da se je pokazalo, kako mislijo sovjeti priti do svojega cilja. Vendar so na zahodu zagrešili veliko napako, ko so zagnali prevelik krik in začeli pisati in govoriti o tem, da je Sovjetska zveza že dosegla velike uspehe in spravila velik del Afrike pod svoj vpliv. Dejstva govore ravno nasprotno: niti sovjetska vlada, niti krajevne komunistične organizacije v posameznih državah niso dosegle vidnih uspehov. Prvi trenutek so se komunisti odločili, da morajo začeti razvijati veliko ideološko akcijo v Afriki. Toda to se je izkazalo kot zgrešeno. Vendar se je ravno na sestankih v Kairu izkazalo, da bo sovjetski pritisk v Afriki naraščal, le da bodo komunisti začeli uporabljati nove metode. Svoboda in nove razmere v Afriki

so namreč priklicale v ospredje razne osebnosti, ki so se uveljavile kot posamezniki in niso bile plod masovnih gibanj ali velikega okolja. Ti individualisti so bili za komunistično akcijo neuporabni; prav tako so bili novi voditelji in mlade države občutljivi za svojo neodvisnost in se niso hoteli takoj podrediti poveljem od zunaj, zlasti pa ne iz Moskve. Seveda bo ta razvoj komunizem pravilno vrednotil in takoj spremenil svojo taktiko. Če je v začetku mislil doseči vidne uspehe z odkritim prodiranjem in veliko ofenzivo, se je sedaj umaknil in začel iskati druge, manj vidne kanale za prodiranje.

Sovjetska zveza je najprej začela uporabljati star, izkušen način prodiranja. V nove afriške države je sovjetsko zunanje ministrstvo poslalo diplomatska zastopstva. Seveda tudi v tem oziru ni šlo vse gladko. Združene države imajo v Afriki 33 rednih poslanikov in kmalu bodo odprli še šest novih diplomatskih zvez; Sovjetska zveza ima redne diplomatske zveze z Etiopijo in Egiptom in ravnokar so odprli poslaništva v Libiji in Sudanu. Vendar se pogajajo za redne diplomatske zveze z Ghano, Liberijo, Maroko, Tunizijo in poskušajo z državami, ki se povezujejo v federacijo, ki bo pod francoskim vodstvom. Sovjetski komunistični sateliti imajo diplomatska zastopstva v Kongu, Egiptu, Etiopiji, Sudanu in Južni Afriki. Trgovske misije so od diplomatskih neodvisne, toda sovjetski agenti so imeli v preteklih letih le malo uspeha. Združene države so uvozile v Afriko za 654 milijonov dolarjev, Sovjetska zveza pa samo za 24 milijonov; izvozila je ZDA za 597 milijonov, Sovjetska zveza pa samo za 29 milijonov dolarjev. Ves sovjetski blok je v letu 1956 uvozil v Afriko za 146 milijonov dolarjev blaga, izvozil pa za 173 milijonov dolarjev. Vendar so prav v preteklih mesecih začeli sovjeti z veliko delavnostjo in skušajo trgovino z Afriko poživiti in razširiti. Ofenziva se je najprej začela v Sudanu, kjer mislijo sovjeti pokupiti ves pridelek bombaža; poleg izvoza svojih industrijskih izdelkov ponujajo Sudanu dolgoročne kredite. V letu 1957 so prišle številne sovjetske trgovske delegacije v Maroko, Tunizijo in v Ghano. Ghana je že poslala posebno trgovinsko poslanstvo v Moskvo. Vzhodna Nemčija je tudi poslala močna trgovska zastopstva.

Poleg diplomatskih in trgovskih misij se naslanja vpliv Sovjetske zveze na delovanje komunističnih strank. Vendar se partije razvijajo zelo počasi in še ne morejo najti temeljev. V vseh državah so komunistične stranke prepovedane; partija deluje najbolj uspešno med Evropejci, ki živijo v Afriki ali pa so prišli tja kot emigranti. Strokovnjaki sodijo, da bi bila moč posameznih partij naslednja: v Alžiru ima partija 5 do 10 tisoč članov, v Egiptu 4 do 5 tisoč, v Južni Afriki okr. 2 tisoč, okr. 750 v Sudanu, približno tisoč v Maroku in 250 v Tuniziji. Vendar so v Severni Afriki skoraj vsi člani partije Evropejci.

Komunisti ne streme toliko za ustanovitvijo lastnih partij in si tudi ne žele prevelikega števila članov. Važnejše se jim zdi vplivati na druge domače stranke, jih dobiti pod kontrolo in pustiti, da delajo one za komunizem. V francoski Afriki je Demokrasko gibanje Afrikancev pod vplivom komunistov, vendar so po letu 1950 nekateri predeli francoske Afrike komuniste iz strank izgnali in očistili svoje stranke komunističnih elementov. Edina stranka, ki je v francoski Afriki popolnoma v rokah komunistov, je UPC — Ljudska unija Kameruna. Poleg strank pa skušajo komunisti pokazati na velik uspeh, ko so prevzeli Zvezo strokovnih organizacij v Al-

Z misijona m. Lesjak v Južni Afriki: naša misijonarka pri pouku.

žiru; njen vpliv ne zajema samo te dežele, ampak se razteza daleč po vsej Afriki. V Ghani je dr. Nkrumah v prvih letih vladanja odkrito podprl to komunistično delavsko zvezo, pozneje pa je stališče spremenil in sedaj pospešeno širi in nudi vso pomoč Mednarodni delavski uniji, ki je zveza strokovnih organizacij, ki vpliv komunistov pobija. Ko je bil nedavno kongres te protikomunistične strokovne zveze v Ghani, je dr. Nkrumah sam prišel na kongres, odprl zasedanje in pozdravil delegate iz 18 afriških držav.

Dijaštvo je bilo vedno cilj komunistične propagande in univerze trdnjave komunizma. Po drugi svetovni vojni se je začela valiti množica afriških študentov na univerze v Evropi in Ameriki. Tisti akademiki, ki so šli na študije v Anglijo in Francijo, so bili kmalu v komunističnih mrežah in se more reči, da so skoraj vsi postali izšolani komunisti. Le malo jih je šlo na univerze v države za železno zaveso; partija ni hotela, da bi od tam prihajali dijaki, ki bi bili že vnaprej označeni kot komunisti. Ko se akademiki vračajo v domovino, začenjajo po starih komunističnih metodah; začne se infiltracija v kulturna društva ali pa se ustanavljajo kulturne zveze, ki nosijo neizzivalna imena in objavljajo nedolžne programe. Ko je Mednarodno gibanje za mir (kom. organizacija) v letu 1957 priredilo kongres v Moskvi, je prišlo na kongres 570 akademikov-delegatov iz vseh držav Afrike. Število je razmeroma zelo visoko in v tem niso bili vključeni akademiki iz Kaira; egipaska vlada je poslala delegacijo, ki ni bila sestavljena samo iz komunistov, ker se je hotela pridružiti sovjetski akciji in manifestirati za "mir".

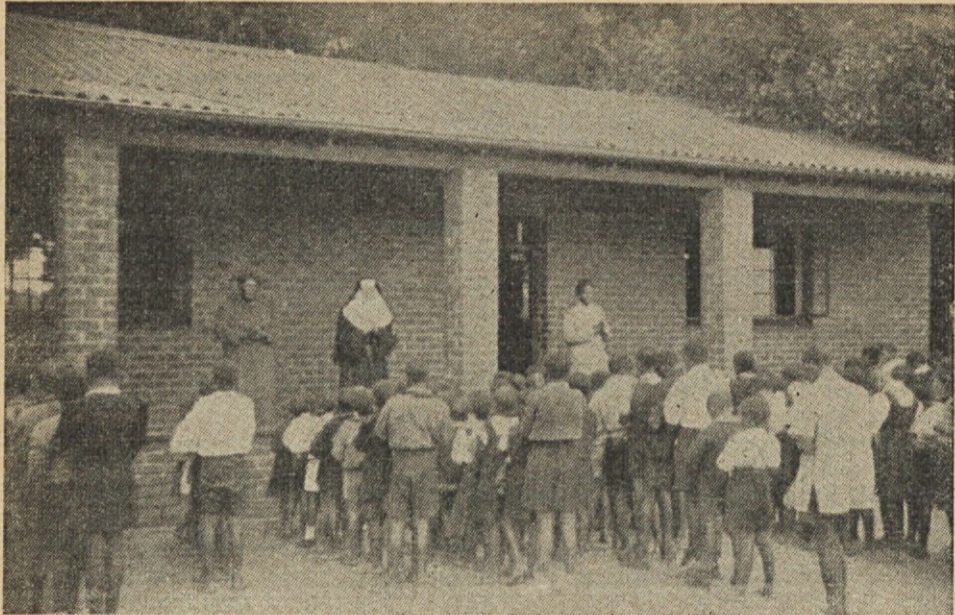
Moskovski radio od januarja 1958 oddaja vsak teden 70 ur propagande v angleščini in francoščini in te oddaje morejo poleg zahodne Evrope poslušati po vsej Afriki. Arabskemu svetu je bilo posvečenih vsak teden 28 ur propagande v arabskih jezikih in 17 in pol ur v angleščini. Sovjetski sateliti oddajajo vsak teden 65 ur propagande v angleščini, 61 ur v francoščini in 35 ur v arabščini. Radijska postaja v Pekingu oddaja vsak teden za Afriko 13 ur v angleščini in 7 v arabščini. Poleg tega širi propagando proti zahodu tudi radijska postaja v Kairu. Komunisti izdajajo dva dnevnika v Maroku, en dnevnik izhaja v Tuniziji, trije listi izhajajo v Sudanu in eden v Južni Afriki. Francoska Afrika prebira komunistične liste in publikacije, ki prihajajo iz Francije. Kulturni odsek sovjetskega poslaništva v Addis Abebi širi propagandno revijo po vsej Afriki.

Kdor ne pride v stik z vsem tem, ga komunisti dosežejo z različnimi ljudskimi frontami in sličnimi skupinami. Mladina je povezana v najrazličnejše športne in kulturne organizacije, ki nosijo kar najbolj nedolžna imena. Enako zajemajo slične zveze afriško ženstvo.

Sovjeti so uspeli še na polju Organizacije združenih narodov, ki ima svoj sedež v New Yorku. Kadar pride na dnevni red pritožba ali predlog afriških narodov, takrat se sovjeti vedno zavzamejo zanj in se predstavljajo kot nasprotniki kolonializma. Ker je debat o tem vedno več — v kratkem se napoveduje debata o Alžiru —, je ravno OZN najbolj primerna ustanova za sovjetske akcije. Tribune v New Yorku služijo sovjetom, da morejo afriškim narodom pridigati o tem, kako veliki prijatelji in zagovorniki afriške neodvisnosti so prav oni.

Sovjeti so spremenili taktiko

Druga svetovna vojna je sovjete v Afriki v nekem oziru prehitela. Na nagel preobrat v Afriki niso bili pripravljeni in niso računali s tem, da se bodo osvobodilna gibanja razvijala s tolikšno hitrostjo. Vedeli so, da se angleški in francoski kolonializem spreminjata in da so zlasti Angleži začeli resno pripravljati afriške narode, da prevzamejo nekatere zadeve v svoje lastne roke. Ko se je po vojni začelo veliko nacionalistično gibanje po vsej Afriki, so v Moskvi računali napačno in začeli gledati na nacionalizem v Afriki preveč po določilih marksistične dialektike. Voditelje gibanj so proglasili za "buržujске" plačance, ki hočejo ujeti vso oblast v svoje roke; ko bodo to dosegli, bodo z množicami v Afriki ravnali enako, kakor so množice poprej izrabljali kolonialni fevdalci iz Anglije in Francije. Spremenilo se bo samo na vrhu, ljudske množice pa bodo ostale brez pravic in dobrot, ki bi jih morala prinesiti svoboda. Ko je l. 1950 izšla nova izdaja sovjetske enciklopedije v Moskvi, je strokovnjak za afriška vprašanja I. Potemkin poročal: "...Stalinistična ideologija obsoja imperialistični kolonializem v Afriki in obsoja tudi vsa nacionalistična gibanja za osvoboditev, ki so čisto buržujskega izvora. Nacionalistično meščanstvo zaenkrat podpira množice pri boju za svobodo, to pa le zato, da bi se postavilo potem vse oblasti in začelo zaslužnjevati mase delovnega ljudstva..." Ko je poročal o voditeljih osvobodilnega gibanja, je mnoge med njimi dolžil, da so ameriški agentje, ker so pač opravili svoje študije v Združenih državah. Ko se je začel v Ghani dr. Nkrumah obračati proti komunistom, so ga obdolžili, da je "eksponent kapitalizma, ki bo izdal pravice delavstva". Li-

Misijonarka m. Ksaverija Lesjak s šolsko mladino v zavodu Randfontein v Transvaal

bijskega kralja Idrisa so v Moskvi proglasili za lutko angleškega imperia-
lizma.

To taktiko so sovjeti spremenili v letu 1955 in v maju tega leta je mo-
skovsko glasilo "Komunist" priznalo, da so zagrešili pri presoji afriških
razmer veliko napako. Po partijskem kongresu v Moskvi febr. 1956 so za-
čeli slaviti voditelje posameznih držav in glavne predstavnike nacionali-
stičnih gibanj in Potemkin je moral v novi izdaji enciklopedije popolnoma
spremeniti poglavje o Afriki. V oktobru 1956 je že pisal v moskovskem
listu "Novice", da "se je v Afriki postavila v ospredje nacionalistična
plast, ki je spoznala svojo nalogo in voditelji so že pokazali, da so zelo
sposobni, ker vedo, kako morajo množicam priboriti vse pravice." V prvo
vrsto zaslužnih afriških državnikov je postavil imena Nkrumaha, Azikiweja
v Nigeriji in Joma Kenyata v srednji Afriki. Vse je v prejšnji izdaji en-
ciklopedije označil čisto drugače.

Po partijskem kongresu so na Orientalni akademiji ustanovili poseben
institut za Afriko. Njegova naloga je bila, da izvežba posebne strokovnjake
za delo v Afriki. Kmalu nato so v Moskvi objavili, da bodo profesorji tega
instituta odpotovali v Afriko, da se bodo mogli tam poučiti, kakšen je po-
ložaj in kam vodi razvoj. Pospešeni jezikovni tečaji so začeli sovjetske
slušatelje učiti afriške jezike: hausa, swahali in zulu. V letu 1957 je Po-
temkin napravil prvi obisk Ghani in kmalu nato objavil v Razpravah
sovjetske akademije podroben petletni načrt za proučevanje Afrike. Vendar

so prvi zvezki novih študij o Afriki pokazali, da bodo skušali tolmačiti ves razvoj v Afriki še vedno zgolj v luči marksistične teorije.

Posebna konferenca azijskih in afriških narodov je bila koncem leta 1957 v Kairu in sovjeti tokrat niso ponovili napake, ki so jo zagrešili nekaj let poprej na konferenci v Bandungu v Indoneziji. Iz Moskve je prišla delegacija, ki je štela kar 27 članov, vendar med njimi ni bilo Rusov, b'li so delegati iz sovjetskih azijskih republik. Vodja delegacije je bil zastaven komunist iz Uzbekistana, ki je oznanjal, "da so sovjetski narodi pripravljeni pomagati svojim bratom v Aziji in Afriki". Egiptski diktator Nasser je sicer opozarjal člane svoje delegacije, da naj bodo previdni v družbi z delegati iz Moskve, vendar s sodelovanjem delegatov iz Etiopije, Ghane in Tunizije ni bilo mogoče preprečiti sovjetskih predlogov, ki so v resolucijo vnesli polno plamenečih pozivov za revolucijo. Na konferenci je bil sprejet predlog, ki ustanavlja poseben Svet afriških in azijskih narodov s stalnim tajništvom v Kairu. Dasi v odboru komunisti nimajo večine, je sovjetom vendarle uspelo, da imajo prav v Kairu, poleg redne diplomatske misije še urad, kjer sede in delujejo sovjetski člani tajništva.

Izgledi komunizma v Afriki

Beda in notranji spori med posameznimi narodi bi mogli biti voda na mlin komunistov. Vendar ima komunizem proti sebi mnogo sil, s katerimi bo moral računati. Sodobna gibanja v Afriki se skoraj vsa bolj naslanjajo na zapadno ideologijo kot pa na sovjetski kolektivizem. Nkrumah v Ghani oznanja panafriško gibanje, Nasser v Kairu se bori za vsearabsko unijo, Bandung zagovarja nevtralizem med komunizmom in zahodnim svetom, med modernimi krščanskimi javnimi delavci v Afriki se širi miselnost o potrebi vzajemne povezanosti, ki ne bi bila nacionalistično pobarvana in bi skušala imeti globoke socialne osnove v svojem programu.

Sovjetska Rusija ima mnogo ugodnejše zemljepisne pogoje v Evropi, Azija je takorekoč na kolenih pred njo, v Afriko pa je še vedno zelo daleč. V Kairu imajo sicer Sovjeti mnogo možnosti, toda arabski nacionalisti so pozorni in ljubosumni na vse, kar prihaja iz Moskve. Najbrž Afrika ne bo mogla priti dobro v račun sovjetov, dokler ves Bližnji Vzhod, to je vsi arabski narodi ne bodo trdno pod komunistično kontrolo. Dogodki v Iraku pa dokazujejo, da temu ni tako. Še dolgo bodo Arabci trd oreh za komunistično strategijo. Kadar bi se pa zgodilo, da bi arabski svet podlegel sovjetom, tedaj bi kaj kmalu zapadel pod moskovsko kontrolo ves afriški svet, ki je muslimanski, to je svet, ki zajema vso severno Afriko in celo Saharo.

Komunistična ideologija v Afriki ni priljubljena in uspešno se ji upirajo verski krogi iz muslimanskih in poganskih vrst. Brezverski materializem za versko usmerjene množice ni privlačen. Ljudje se komunizma boje, ker je nasilen in sposoben svojo silo kruto uveljaviti. Ta element strahu pa more delovati komunizmu v škodo. Položaj se bo začel spreminjati, ko bodo komunisti imeli v posameznih afriških deželah močne skupine intelektualcev in urejen ter trden partijski aparat.

Zapadni svet se proti komunistom v Afriki ne more uspešno boriti, ker so pretekle metode kolonializma še preveč znane in osovražene. Tre-

nutno je najboljše sredstvo za krepitev odpora proti komunizmu gibanje, ki se stavlja v enaki meri proti zahodnim in vzhodnim vplivom in zagovarja misel, da naj se Afrika sama organizira po lastni zamisli in svoji ideologiji. Seveda se pri tem pogosto dogajajo krivice in čutijo mnogo krivic takega ravnanja zlasti misijoni. Toda najbolj bi bilo napačno terjati, da naj se Afrika odloči v izbiri med vzhodom in zahodom tako, kakor to mislijo na zahodnem svetu. Najboljša pot je samo ta, da zapadni svet Afriko podpira pri njenem organiziranju in novim voditeljem zaupa. Ponekod terja razvoj, da morajo biti voditelji odločni in izdajati ukrepe, ki verjetno niso popolnoma v skladu z demokracijo, kakor jo pojmuje zapadni svet. Najbolj napačno bi bilo, če bi zaradi tega proglašali afriške narode in njih voditelje za naslednike "fašizmov", kakor jih je Evropa preživljala tik pred drugo svetovno vojno. Afrika je v vsem kontinent zase s svojimi prednostmi in slabostmi. Le tisti bo magel z njim koristno sodelovati, kdor ga ne bo poniževal in ga pri njegovi rasti podpiral. Afrika ne more biti plen niti vzhoda niti zahoda; v njej je dovolj sil, ki ji morejo nakazati pravo pot pri obravnavanju domačih in svetovnih problemov.

R. J.

TEŽAVE MISIJONARJEV

Afrika se razvija zelo naglo in včerajšnji svet že skoraj ni več podoben današnjemu. Cerkev se mora stalno navajati na nove okoliščine, vendar pri tem ne sme niti za trenutek pozabljati na svoje bistvene naloge in v vprašanih načel ali vesti ne more nikdar popustiti. Misijonarji morajo vsemu slediti s posebnim razpoloženjem; pred očmi jim mora biti vedno samo ena misel, ki naroča, da ne smejo spravljati v nevarnost bodočnosti Cerkve v Afriki.

Velike težave so v tem, da razvoj ni povsod enak in napredek se ne javlja vedno enako. Posamezne pokrajine se razvijajo po svojih načinih in v skladu s svojimi tradicijami. Vse je treba razumeti, le v enem misijonar ne more popustiti in sicer v vprašanih, kjer Cerkev nikdar ne sme sklepati kompromisov. Resnica more priti do besede tudi tedaj, kadar to ljudem ne bi bilo všeč. Zato mora biti misijonar širokogruden, obenem pa tudi odločen in "ozek", kadar je na kocki važna zadeva. Nikdar se ne sme vdajati miselnosti, češ da bi moglo biti marsikaj dovoljeno iz razlogov krščanske ljubezni. Resnična ljubezen sicer vse prenese, vendar prinaša ljubezen tudi ogenj, ki vse očiščuje. Pri svojem delovanju imajo misijonarji največ opraviti z mladino, kajti na mladih rodovih sloni bodočnost. In prav med mladino se tako pogosto sliši: "Mi mladi smo tisti, ki predstavljamo čisto vest našega naroda. Mi smo nosilci prave miselnosti."

Res je, da je mladina obet narodove sreče in so v njej sile ozdravljenja. Mladina mora povedati svoje mnenje in tega ne prikriva. Raje je bolj odkritosrčna kot pa previdna. Ko mladi gojenci začno pisati, že mislijo, da so postali nosilci resnice. In misijonarji morajo poslušati govornice o tem, kako se pripravlja spopad med generacijami in mlada generacija rada govori, da samo ona razume pravo resnico.

Mladina zavzema v misijonih položaje izobražencev in zlasti ti radi zatrjujejo, da so nezmotljivi. Mnogo totalitarnih režimov po svetu je ustvarila taka mladina, ker je verovala v svojo nezmotljivost. Ko so začeli zametavati nazore svojih staršev ali svojih učiteljev, so kmalu prišli v skušnjava, da so začeli zavračati tudi nauk Kristusov. Komunistem je to nagnjenje pri mladini prignalo do viška, ko je otroke naučil, da so denuncirali svoje starše; otroke so zaradi takih dejanj proglašali za narodne junake.

Misijonarji morajo vsemu temu uravnjavati pravi tok in morajo najprej razložiti mladini, kakšna je razlika med vzgojo in izobrazbo. Mnogi "neučeni" so mnogo bolj modri v življenju, kot pa izobraženci, ki so zelo "izobraženi", pa jim popolnoma manjka čut za mero. V Afriki se med mladino pogosto sliši: Afrika se mora odločiti za svojo pot. Spoznati mora, kaj je njena prava vrednota, in se mora odločiti, da si izgradi svojo lastno afriško civilizacijo in kulturo.

Mladi ljudje so v teh geslih zaslutili pravo pot. Če Afrika ve, kam gre pot, zakaj je potem bilo storjenih toliko napak? Ali resnica ne terja, da moramo biti previdni? Ravno znanost nam veleva, da moramo biti previdni.

Mladina misli pri tem še vse kaj več. Meni, da je treba dati Afrikanecem zavest o tem, da vedno in povsod dokazujejo, kakšni Afrikanci so, da jim Afrika pomeni vse. Toda pri tem je treba mladino opozoriti, da je nekdo nad vsem tem in da je človek odvisen najprej od Boga, ki je vir vseh vrednot in resnice. Afrikanci se bodo dostojno zavedali svojih vrlin, če bodo zrlí v onstranstvo in iskali duhovne temelje svoji usmerjenosti.

Proti temu se mladina v Afriki—in tudi drugod— rada upira. Govorjenje o onstranstvu v takem smislu diši po zahodni evropski civilizaciji. Odgovarjajo: "Mi moramo ljubiti svojo afriško civilizacijo in kulturo." Misijonar in evropski intelektualec moreta v Afriki te ovire premagati samo tedaj, če znata razložiti, da je treba lastno civilizacijo dvigniti nad lastno obzorje in ji dati nadnarodnostni, celo nadčloveški smisel. Če bodo mladi afriški rodovi ohranjali afriško civilizacijo samo pri tem, pri čemer danes je, tedaj je nevarnost, da jo bodo prikovali na zastarele in nepremakljive temelje, in tisto, kar naj bi se razvijalo, bo ohromelo in otrpnilo. Za enkrat se zdi, da je pojem o afriški civilizaciji mladini tako širok, da ne čuti potrebe po širšem, bolj občestvenem. Toda vse civilizacije so dosegle višek, ko so bile najbližje idealu univerzalnosti. Te pa ni bilo mogoče doseči, če se najprej civilizacija ni odprla zunanjim vplivom. Evropska civilizacija ni nastala sama iz sebe, ampak je velika, ker se je naslonila na grško in latinsko kulturo in priznala, da je dejansko le dedinja Grčije in Rima. Evropska civilizacija je bogata, ker je prejela od antike toliko zakladov. Evropska civilizacija je zgoditi Afriki? Verjetno bo afriška civilizacija postala univerzalna, ko se bo odprla evropski.

Mladina navadno očita misijonarjem: "Vi boste ostali Evropejci ali Amerikanci, ker

1. sicer ponižno, toda vendarle odkrito mislite in čutite, da je vaša civilizacija višja od naše in da ste zaradi tega samo vi tisti, ki posedujete prave zaklade vrednot človeštva. Zato se za našo kulturo ne zanimate ali pa jo celo prezirate;

2. polni ste romantične miselnosti, ki vas zavaja v čustveno vrednotenje

Družba sv. Ane pri Iurski votlini. — Z misijona m. Ksaverije Lesjak v J. Afriki.

našega sveta. Afrika ima za vas polno pesniških presenečenj in zato ste pri tem pozabili na globlje človeške vrednote našega življenja. To se vidi v vaših revijah o Afriki in misijonih, kjer je polno slik o živalih in o majhnih črnih otrocih;

3. glayna hiba pa je v tem, da ste belci. Dasi se morete naučiti naših jezikov, vam črnc ne bo popolnoma zaupal in vam ne bo razkril svojih skrivnosti. Zato ne morete vedeti vsega in tudi vsega ne morete razumeti.

Dolga je še pot, da boste mogli vse to izvedeti in spoznati." Tako zaključujejo mladi izobraženci svoje razgovore z misijonarji.

Seveda so vsi ti razlogi zelo sporni in bi misijonarji mogli vse te pomisleke razbliniti kaj lahko in brez posebnega navora. Toda kljub tolikim razlagam se vedno vračajo isti očitki in te misli v tej ali oni obliki. Zato se je bilo treba sprijazniti s tem, da bodo še dolgo krožili med ljudmi.

Med misijonarji samimi je bilo treba najprej zatreti nekatere pojme. Papež Pij XII. je na te zgrešene nazore opozoril. Med glavnimi so:

1. Večkrat se navaja geslo, da naj bo misijonar vodnik, ne pa voditelj. — Ali naj to pomeni, da se mora misijonar odpovedati temu, da bi se komu vsilil za voditelja? Da, tako je, odgovarjajo izkušnje. Nič ni namreč bolj proti vsebini evangelijev kot je namera, da se mora kdo komu vsiliti za

voditelja. Kadar bodo ljudje opazili, da misijonar nima tega namena, tedaj bodo spoznali sveto vsebino njegovega poslanstva in ga bodo priznali za vodnika. Kajti vodnik ni nikdar svoboden; vedno mora poslušati želje svoje črede. Če gruča romarjev želi obiskati ta ali oni muzej, se mora vodnik vdati. Voditelj tega nikdar ne bo dopustil, ampak bo morala čreda slediti njegovim ukazom.

2. Misijonarji se morajo zavedati, da je njihov cilj dokazati, da so dejansko "nekoristni". Prišli so med svoje vernike, da "umro zato, da bodo oni rastle", kakor pravi evangelist sv. Janez. Kristus naj zavzame prvo mesto pri vernikih, moj "jaz" naj se umakne. Toda med ljudmi samimi misijonarji ne smejo biti nikdar "nekoristni".

Kadar so problemi te vrste najbolj pereči, tedaj je izkušnja pokazala, da se misijonarji rešujejo skoraj povsod na enak način. Vsak misijonar ima pred očmi velike zgledе nekaterih misijonarjev, ki so bili pravi junaki svojega apostolata. Njihov zgled je pomemben, ker presega vse običajno in nudi vir pravih sil za vse prilike.

Duhovniki-domačini imajo pred očmi iste like svetniških zgledov in osebnosti. Ti so prinesli v dežele misijonov zgledе, ki presegajo okvir človeškega. Že zdavnaj so njihovi liki izginili, vendar so stalno med ljudmi in niso nikdar nehali biti "nekoristni". Njihov zgled in njihovo delo živi iz dneva v dan in postaja vsak dan večje in svetlejše. Na njih sloni moč vere in ti vodniki postajajo voditelji, ker so pač najboljši vodniki, ki sijejo v svet iz onstranstva in njih sijaj nikdar ne utone. Ne gre za to, da bi razbili Afriko in na podrtiji postavili nove temelje. Kar je, je že posvečeno in sicer tako, da je postalo seme univerzalnosti, ki krepi povezanost tistih narodov, ki hočejo živeti v bratstvu Kristusovem.

N. N.

DELOVANJE PROTESTANTOV

Izvršilni odbor Svetovne federacije luteranov pripravlja ustanovitev radio-oddajne postaje na afriškem kontinentu in študijskega instituta.

Radio-oddajna postaja, ki bo stala 400.000 dolarjev, bo postavljena v vzhodni Afriki; oddajala pa bo za vso Afriko, Bližnji Vzhod in Indijo.

Vse osebje postaje: tehniki, produktorji, speakerji in drugi bodo Afričani in Indijci. Oddaje bodo v stilu, prilagojenem navadam in običajem ljudstva, kateremu bodo namenjene.

V zvezi z zgornjo vestjo pripominjamo, da se protestanti na splošno bolj in bolj zanimajo za afriške narode in je že leto tega, odkar organizirajo kongrese in posvetovanja, katerih namen je, razmotrivanje možnosti evangelizacije afriških ljudstev, ki so sedaj na odločilnem razpotju in sredi naglega razvoja.

Lani, od 4. do 10. januarja je v kraju Ibadan (Nigerija) gdč. Barot Francoske reformirane cerkve vodila kongres, ki se je sestel s sodelovanjem "Mednarodnega misijonskega sveta" in "Ekumeničnega sveta prot. cerkva". Študijski program tega zborovanja je razpravljal o mnogozenstvu, o vpra-

šanju dote, o prostosti pri ženitnih pogodbah, o omejevanju rojstev, o obredih in običajih ob poroki, o pouku, o konfliktu med različnimi poklicnimi obveznostmi in dolžnostmi do družine.

Takoj je v istem mestu sledilo konferenčno zborovanje, ki ga je organizirala protestantska občina Nigerije in je trajalo do 20. istega meseca. Konferenca se je udeleževalo okoli 200 delegatov, kateri so predstavljali 21 dežel.

Predmet konferenc je bil med drugim: bolje organizirati in razširiti verski pouk v šolah in versko delovanje med doraščajočo mladino; spoštovanje in nedotakljivost družine; minimalna družinska plača. Glavni namen konference je bil, vzbuditi med udeleženci večje zanimanje za verske potrebe družine in mladine našega časa.

Posebna točka razpravljanj je tvorila pripravo pastorjev kot svetovalcev v zakonskih zadevah in razsodnikov v sporih med zakonci. Tudi so se dotaknili vprašanja izboljšanja družinskih stanovanj, izdaje tiska in priložnikov za pospeševanje verskega kulta med posamezniki in v družinah ter med mladino, ki jo žele pritegniti k čim večjemu sodelovanju tako v cerkvi kot izven nje, odpoved vsakršni obliki rasne diskriminacije in segregacije.

Mesec nato, od 20. do 30. februarja 1958, je bil organiziran v Duali Prvi kongres protestantskih žená Kameruna, na katerem se je zbralo 108 delegatij baptistične in evangeljske cerkve Kameruna ter se jim je pridružilo kakih 50 opazovalk prezbiterjanske cerkve Kameruna in evangeljske cerkve Toga in Gabona.

Rasolucije sklepnega sestanka tega kongresa protestirajo proti preveliki popustljivosti teh cerkva v pogledu mnogoženstva ter zahtevajo, da se nastopi proti ženskam, ki privolijo v tak zakon, in proti staršem, ki dajo svojo hčer v roke takemu možu.

Zahteva se tudi preosnova zakonskega pouka z ozirom na potrebe današnje mladine, katera daje vtis, da pozablja na nauk biblije, kjer je ukazano, da se mož in žena smeta združiti le v pravem zakonu.

Končno in spričo dejstva, da je običaj dote le golo izkoriščanje mladih od strani starih, da zavira in preprečuje zakone med revnimi, pospešuje mnogoženstvo in prostitucijo, ruši dostojanstvo in svobodo žene ter je torej v nasprotju z naukom biblije o zakonu, kongresistinj pozivajo predstojnike njih cerkva, naj povzamejo potrebne korake, da preneha ta razvada, kadar le-ta predstavlja pogoj za sklenitev zakona.

(Zapisal br. Karel Kerševan CM., Belg. Kongo)

Katoliški laiki, pomožni misijonarji v misijonski Cerkvi: ... Obžalovati je pomanjkanje duhovnikov-misijonarjev na delu v apostolatu... Zaželjeno bi bilo veliko število sposobnih laikov, specializiranih v mnogovrstnih tehnikah, kateri bi bili zmožni spraviti v pogon organizme socialne akcije na vseh področjih in v vseh potrebah, kateri bi prevzeli na svoja ramena skrb za katoliški tisk in druga moderna sredstva razširjanja idej, kakor tudi skrb za vzgojo nove generacije in krščanske elite v službi njih dežele...

(Fidei Donum.)

VELESILA - TISK V AFRIKI

Želja, da ponesejo Kristusov nauk nevernikom, žene misijonarje v pogenski svet. Vse njihove sile so usmerjene v ustanavljanje in utrjevanje novih cerkvenih občin in po njih dele milosti Kristusovega odrešenja vsem, ki jih morejo doseči. Zgodovina nas uči, da so bili misijonarji pod silo razmer takorekoč prisiljeni posvečati veliko svojih sil tudi drugim nalogam, zlasti jezikovnim vprašanjem ljudstev, katerim so prinašali Kristusov nauk. Vsi vemo, kako sta naša največja misijonarja Baraga in Knoblehar proučevala jezike sebi zaupanih Indijancev in črncev, pisala slovnice in slovarje. Nujna zadeva, če sta hotela sama, pa njuni spremljevalci in nasledniki uspešno učiti.

Na veliki afriški celini živi vse polno različnih narodov. Misijonarji so navadno bili, ki so prvi prodrli v njihove jezikovne posebnosti, jim sestavljali slovnice, pisali preproste katekizme, prevajali evangelije, prirejali življenjepise svetnikov in podobno. Seveda so vse to tiskali v Evropi ali v drugih civiliziranih deželah. Šele v dobi med prvo in drugo svetovno vojno so se glede tega osamosvojili in začeli ustanavljati svoje lastne tiskarne ter seznanjati črnce s tiskarsko umetnostjo.

Črna dekleta beró katoliški časopis.

Omejjimo se na skromni primer tiskarskega razvoja v Vzhodni Afriki s središčem v Tanganjiki. Prvi časopis, zelo skromen po obsegu in vsebini, je začel izhajati na pobudo domače vlade. Katoličani so dobivali svoj list verske vsebine, mesečni "Naš prijatelj" iz sosednje Kenije. Njegova prednost je bila, da je bil tiskan v kiswahili, to je v učnem jeziku, ki je v veljavi v vsem vzhodnem delu Afrike, čeprav je tam vse polno rodov, ki imajo svoj poseben jezik. Šele leta 1946 je pod vplivom raznih miselnosti, ki so si iskale pot med ljudstvo, prišlo do ustanovitve državnega, trgovskega in krščanskega tiska.

Državni tisk

Vlada pri ustanavljanju svojega tiska ni mislila le na informacijsko sredstvo, marveč tudi na revije in knjige, ki so nujno potrebne za kulturni razvoj prebivalstva. Tri države — Kenija, Uganda in Zanzibar — so s skupnimi moči ustanovile "East African Litterature Bureau" (Vzhodno-afriški književni urad) in mu poverili važne naloge: izdaja publikacije poljudnega značaja in če le mogoče s prispevki afriških pisateljev; pripravlja izdaje šolskih knjig, primernih revij in časopisov; pri tem se poslužuje že obstoječih založb in ustanavlja nove. Na ozemlju vsake od omenjenih treh držav pa deluje podružnica osrednjega književnega urada, v kateri so zastopani tudi katoliški in protestantski misijonarji. V denarnem pogledu ustanova nima težav, saj prejema denarno podporo od svojih vlad, zraven pa še dodatne vsote iz Kolonialnega fonda za napredek in dobrodelnost. Omenjeni književni urad je izdal doslej nekako 500 različnih del v 16 jezikih, ki so predvsem namenjena šolskemu pouku. Tanganjiška vlada je ustanovila še Oddelek za splošne publikacije; le-ta zlasti ponatiskuje vladne govore in propagando znanstvenega, kmetijskega in družbenega značaja, včasih pa tiska tudi revije. Tedensko ali samo mesečno pa že čez trideset let prihajajo med ljudi skromni listi na dveh straneh z naslovom "Dnevni dogodki". Naklada znaša kakih 50.000 izvodov in jih večinoma dele zastonj; le nekaj naklade se plačuje s pol obveznimi naročninami za šole in druge javne ustanove. Tednik "Pogledi" živi samo po zaslugi podpor. Za nekako 20.000 izvodov, ki jih polovico pošljejo v Tanganjiko, je omenjeni tednik od 1948 do 1955 prejel čez 200.000 angleških funtov podpore. Kljub temu pa ne morejo kriti vseh stroškov; tako so skoraj prisiljeni, da žrtvujejo prostor za poučno in vzgojno stran brezpomembnim novicam, oznanilom in dražljivim slikam.

Trgovski tisk

Njegov glavni predstavnik je "Tanganica Standard", angleško tiskani dnevnik, ki izhaja v 9.000 izvodih. Drugi po važnosti je tednik "Sunday News". Oba sta last skupine evropskih veleposestnikov v Keniji. Tanganjiška vlada izroča temu tiskarskemu podjetju izdajanje premnogih lističev, da se tako izogne novim postavkam v proračunu, ki ga v zadnjih časih nazoruje posebna parlamentarna komisija. Vlada še nadalje podpira izdajanje "Glasnika", javne ustanove pa velikodušno vzdržujejo "Tanganjiško narodno časopisno družbo" ki tiska mesečnik "Mambo Leo". K vsemu temu je treba prišteti še dva tednika in eno mesečno revijo, ki izhajajo v Bukobi; Indijec Maunseri pa ureja tednik, ki je posvečen izključno gospodar-

Mladi črnc bere staremu očetu katoliški list "Kiongozi".

skim vprašanjem. "Mwafrika" tednik političnega značaja, izhaja že v petdeset tisoč izvodih in bo imel v kratkem svojo moderno tiskarno. Obsega 8 strani in je od vseh časopisov najbolj znan zaradi svojega boja za neodvisnost. Čeprav izhaja šele ob desetih dopoldne, je do štirih popoldne že docela razprodan. Različne upravne centrale izdajajo tudi informativne lističe v lokalnih narečjih. Mesečno izide 21 takih izdaj.

Verski tisk

Protestantje imajo tri mesečnike, katoličani pa pet različnih publikacij. Štiri so bolj krajevnega značaja in tiskane v različnih narečjih: "Lumuni" v Kisumi v 8000 izvodih; "Rumuli" v Kilaya, ostala dva pa še bolj južno, kjer jih tiskajo benediktinci.

Najpomembnejši katoliški časopis v Tanganjiki je "Kiongozi", štiri-najstdnevnik z 22.000 izvodi. Berejo ga tako katoličani kot muslimani in pogani. Njegovo ime pomeni vodnik in glavar in se nanaša na ime, ki so ga nekoč dajali vodnikom karavan. Od leta 1949, ko je začel izhajati, pa do danes je opaziti pri njem lep razvoj in stalno izpopolnjevanje. V uredništvu že imajo večino Afrikanci, ki mu dajejo informativni in vzgojni značaj. Priobčuje pisma bralcev, lepe članke in njegovih 8 strani velike oblike povsem zadovolji bralce. Se razume, da je nekaj tudi takšnih, ki oporekajo njegovim naprednim idejam, zlasti kar zadeva upravičene afriške težnje po svobodi in samostojnosti. Natisnjen v "Misijonski tiskarni" v Kipalala, ki je verjetno najmodernejša tiskarna vsega afriškega vzhodnega dela, zagovarja in brani iste misli kot "Vzhodno afriški književni urad", a vse v luči katoliških resnic.

Državni in trgovski tisk se navadno bolj omejujeta na mesta, kjer žive že bolj izobraženi bralci in kjer so ljudje tudi ekonomsko trdnejši. "Kiongozi" pa ne gleda na vse to in prodira v preproste predmestne predele in na deželo, kamor ga nosijo učitelji in katehisti. Ugaja tistim, ki znajo brati in ki hrepene po duševni hrani; hkrati pa vzbuja pozornost tudi pri tistih, ki se za te stvari preveč ne menijo in so jim hrana, pijača, praznovrje in podobno glavni namen v življenju. Vsa ta množica, ki še ne zna samostojno misliti, niti ne zna brati, pa je v stalni nevarnosti, da se vda vplivu ljudi, ki iščejo svoje osebne ali pa strankarske koristi. Zato jo je treba učiti in ji pomagati pri iskanju prave poti, kajti neredko opažamo, da se z novicami širi tudi propaganda o stvareh, ki jih niti bolj izobraženi človek ne zna vedno z lahkoto presoditi. Zato razumemo, da je omenjeni list med temi preprostimi ljudmi izrednega pomena. Dovolj očitno je, kako na podeželju dijaki beró starejšim ljudem, ki se niso naučili brati, novice in članke iz "Kiongozija". Seveda je vse to pod finančnim vidikom negativno; a ne smemo pozabljati velikega poslanstva tega časopisa, ko širi katoliško miselnost, kar pa je njegov glavni namen. En sam izvod pride tako v stik z vsaj desetimi osebami. S ponosom lahko zatrdimo, da 22.000 izvodov tega katoliškega časopisa pride v roke vsaj četrť milijona ljudem.

Poleg vseh teh omenjenih izdanj, je še več drugih, ki tudi prihajajo med Afričane. Večbarvne revije kakor "Life" in "Match" so za te ljudi pravi magnet. Vsega skupaj je nekako 15 podobnih revij; najslabša med njimi pa je gotovo "Drum", ki prihaja iz južne Afrike. Skoraj vse odgovarjajo istemu tipu s kričečimi fotografijami, humorističnimi članki o življenju afriških voditeljev in z dvomljivimi dovtipi. Škoda, da ni primernih katoliških revij za žene in otroke.

Misijonarji pa pravijo: Veliko žrtev je bilo treba pri ustanavljanju naših tiskarn, pri oblikovanju dobrih časnikarjev; vidimo pa, da v gmotnem pogledu še nismo in še ne bomo tako kmalu brez težav. Če dobivajo uradni časopisi mesečne podpore do 350 angleških funtov, tega mi nimamo. Res je, da ta pomankljivost ne zadržuje naših naporov, ovira pa naš korak in hromi naše delo.

(Po agenciji "Fides" — J. M., C.M.)

VESELE IN ŽALOSTNE IZ J. AFRIKE

M. Ksaverija Lesjak O.S.U.

Pred par tedni sem prejela Vašo denarno pomoč za naš misijon. Kako smo bili veseli! Hvaležni smo Vam in vsem našim blagim dobrotnikom po širnem svetu. Prvi Misijonar nebeškega Očeta, Jezus, naj Vam storerero in tisočero vrača, to je vsebina moje hvaležne molitve za vas vse.

Že dolgo se nisem oglasila. Pogosto sem želela in tudi hotela pisati, a moje številne šolske in izven šolske dolžnosti, katere, kot se mi zdi, vedno naraščajo, izpolnjujejo moj čas. Zato, oprostite, prosim.

Praznik Vnebovzetja

“Moj duh iz telesa, | z Marijo v nebesa | povzdigni se ti...” Tako smo peli na praznik Marijinega Vnebovzetja pred mnogimi leti v domovini. Naša zamorska mladina pa je danes pozdravila Zavetnico Afrike s peto mašo. Cerkev se je napolnila, četudi je tu doli samo navaden delavnik.

Naši učenci in učenke so si že kar osvojili gregorijansko petje in tudi odrasli radi ojačijo zbor ob Gloriji. Zamorci imajo harmonično ubrane glasove in ljubijo petje in glasbo.

Seme, katero smo sejali v ledino pred 28 leti, poganja in sili v klasje. Prvi sadovi že zore pod toplimi žarki Sonca, ki daje rast našemu semenu. Božji Vrtnar priliva z roso milosti, za katero goreče prosijo naši dobrot-

niki in prijatelji — tihi misijonarji v zaledju. Resnično, Gospod je blizu zatiranim in ubogim.

Veseli dnevi krščevanja

Preteklo in tekoče leto smo imeli v misijonu sv. Patrika lepe dneve. Večja skupina naših katehumenov je prišla do cilja. Binkoštno soboto je krstna voda očistila 44 duš. Med njimi je bilo 24 naših šolarjev, nekaj odraslih in 1 novorojenček. Binkoštno nedeljo so v krstni lepoti z ostalimi prvoobhajanci prejeli evharističnega Jezusa. Nato smo jih povabili na zajtrk. Bilo jih je 72. Skušali smo jim prirediti nepozaben dan.

Teden pozneje je bilo v eni naših postaj sprejetih v naročje svete Cerkve 33 rudarjev. Prišli so sem, da bi si z iskanjem zlata v zemskih globinah služili kruh. Pri tem so pa našli dragoceni biser svete vere.

Malo prejje so bile krščene tri naše bivše učenke, sedaj visokošolke. Ko so bile pri nas, so sicer tu in tam prišle k sv. maši, a nikoli niso izrazile želje, da bi postale katoličanke. Šele ko so prišle v stik z drugoverci in pogani, so se jim odprle duhovne oči in vrnile so se k nam s prošnjo, da jih poučimo o sveti veri. Moram priznati, da še nisem našla tako vnetih katehumenov. Pater misijonar mi je po izpitu tudi zatrdil, da so mu sijajno odgovorile na vsako vprašanje.

V letošnjem maju je angel božji zopet vknjižil 28 novih imen v knjigo življenja. V tej skupini je bilo 18 naših šolarjev. Istočasno je prejelo sveti krst na vnanji postaji 36 rudarjev. Prosim, vklenite te naše novokrščence v svoje molitve in žrtve, da vztrajajo v zvestobi do naše matere svete Cerkve do smrti.

Še drugi zakramenti

Žetev je velika, delavcev pa malo. So dnevi, ko se naše delo raztegne na 14 ur. V juniju smo imeli tudi sveto birmo. Bilo je 242 birmancev. Ta dan sta dva duhovnika delila sveto obhajilo. Naša cerkev je premajhna, da bi bilo v njej ta dan prostora za vse, ki so prišli k slovesnosti. Tako so bili notri le birmanci s svojimi botri, pevski zbor (naši učenci) in cerkvena društva. Vsi drugi so morali ostati zunaj. V juniju smo imeli 1600 svetih obhajil. — To so sončni dnevi misijonskega življenja.

Redovni poklici

Tudi redovni poklici se zbujaajo. Tri naše učenke so že slovesno poklonile svojo ljubezen in mlado življenje Bogu. Postale so vestalke Večne Luči. Niso hotele vstopiti pri nas. Domači bi jim bili preblizu, so dejale. Ne zamerimo jim. Starši lahko dobe za svojo hčer od bodočega ženina 10-30 glav živine, kar je za zamorce bogastvo. Zato se radi skesajo in skušajo svojo hčer pregovoriti, da bi se vrnila domov.

Enemu naših fantov se je tudi posrečilo posvetiti svoje življenje Bogu. Želel je postati duhovnik, a študija ni zmoget. Zato je postal redovni brat Marijinih Oblatov. S svojo materjo je imel mnogo bojev. Tudi nas je dolžila, da smo krive odhoda nje-

nega sina. A je vse lepo uspelo do večnih obljub. Nato je nevarno zbolel in podlegel nujni operaciji. Par dni pred smrtjo mi je še pisal: "Mati, molite zame, da ne bom redovnik samo po obleki!"

Potem je odšel v malo semenišče fantič Kasijan. Prvi dve leti je dovršil z odliko, a pot do oltarja je še dolga. Starši so mu umrli, zato mu skušamo mi po skromnih močeh pomagati. Tudi njega vam priporočam v molitev, saj imamo v naši škofiji samo enega duhovnika-domačina.

Bosi ministrant

Naj Vam še kaj povem. V misijonski šoli smo imeli zelo nadarjenega dečka. Izgubil je očeta in me smo mu pomagale do kruha. Postal je katoličan, in ko je dovršil šolo, je odšel v naš samostan (okrog 3 km. oddaljen od misijona), da pomaga pri delu in si kaj zasluži. Rad je ministriral pri sveti maši in blagoslovu. Nekega dne mu reče o. misijonar, ki je deloval med belimi kolonisti: "Vincent, kadar strežeš pri blagoslovu, moraš v znak spoštovanja do Najsvetejšega obuti čevlje." "O, ne, oče, ali ne veste, da je Bog dejal Mojzesu: Sezuj svoje čevlje, ker je kraj, kjer stojiš, sveta zemlja!"

Božja Marjetica

Marjetica je bila naša učenka od 6. leta dalje. Njen oče je učitelj na bližnji državni šoli. Ko so misijonske šole postale privatne, se ni hotela ločiti od nas. Bila je nadarjena in marljiva učenka. V minulem decembru je z odliko končala 8. razred naše šole in se za nadaljnjo izobrazbo zopet vpisala v katoliški zavod. Žal je bila tam samo tri tedne. Zbolela je in poslali so jo v bolnico.

Ker zanjo ni bilo več pomoči, so jo vrnili domov. Par tednov pozneje je njen oče poslal po misijonarja. Marjetica je prosila, naj jo krsti, preden bo umrla. O katoliški veri je bila dobro poučena, saj ima vsa mladina, ki obiskuje našo šolo, vsak dan pol ure razlage katekizma — katoličani, protestanti in prav tako pogani. Marjetica je bila torej krščena in naslednji dan je prejela sveto obhajilo. Nad vse je bila vesela, ko sem jo še isti dan obiskala. Nova zamorska vas, kamor so bili prisiljeni, da se preselijo, je dva in pol km daleč od prejšnje naselbine in našega misijona. Med pogovorom sem jo vprašala, če ne bi rada kaj lepega brala. Pa je dejala, da ne more več držati knjige. "Sveti rožni venec pa še lahko molim", je nadaljevala in z veseljem pokazala svoj molek, ki je visel poleg postelje. Prejela je sveto popotnico, se od vseh poslovila in z veseljem odšla k ljubemu Bogu.

Kakor hitro so nas obvestili o njeni smrti, sem šla tolažit žalostne starše. Občudovala sem njuno tiho vdanost v božjo voljo, dasi je srce trpelo. V kotu sobe je na golih tleh, dostojno pokrito z belo rjuho, počivalo izčrpano telesce srečne Marjetice; za vzglavje sta bili dve opeki. Te navade po 28 letih, kar sem tu, še niso spremenili.

Imela je krasen pogreb. Součenke so pele pogrebno mašo in žalostinke ob grobu. Prišlo je tudi mnogo učiteljstva in 4 nadučitelji. Pozneje smo zvedele, da so občudovali naše pogrebne obrede. Pokopali smo jo na novem pokopališču, ker je prišla s 1. julijem v veljavo nova postava, ki določa, da zamorci ne smejo biti pokopani skupno z belimi Evropejci.

Marjetičin oče je dovolil, da tudi njena sestra postane katoličanka.

M. Ksaverija Lesjak (desno), ki je napisala to poročilo, sredi učiteljskega zbora

Še kratka, a žalostna zgodba

Zadnjega aprila je bila ena naših deklic umorjena v šolo grede na poti, ki vodi skozi samotni gozdič. Stara je bila komaj 10 let. Dva dni pozneje so jo našli evropski otroci, ki so se tam igrali. Policija se trudi, da bi izsledila morilca, a do danes se ji to še ni posrečilo.

In naše šole...

Kako je z našimi šolami, še sami ne vemo. Smo od danes do jutri. Vedno lahko najdejo kakšno pretvezo, da jih zapro. Teži nas finančno breme za plače učiteljstva. Poleg tega moramo letos pričeti zidati cerkev v novi zamorski vasi. Prosim, priporočite tudi te zadeve ljubemu Bogu.

Moj hvaležni "Bog povrni" neznanemu dobrotniku iz Trsta za 10.000 lir. Žal, da se blagemu dobrotniku ne morem osebno zahvaliti.

Naj to pot končam; kadar bom utegnila, se bom zopet oglasila.

VINCENCIJEVO LETO

SV. VINCENCIJ PAVELSKI ZGLED PRILAGODITVE

Znani pisatelj Daniel Rops pravi, da je sv. Vincencij Pavelski najbolj značilna osebnost Cerkve v modernih časih. In lazarist Coste, ki je v 14 knjigah izdal duhovno zapuščino Vincencijevo, ga imenuje "véliki svetnik vélikega stoletja".

Vincencij je velik po osebni svetosti, a je velik tudi kot organizator krščanske ljubezni. Vse 17. stoletje je polno Vincencijevih karitativnih ustanov in večina jih živi do danes.

Vincencij ni samo hotel priti do konca sveta, ni bil samo apostol želja, ampak dejanj. In kako je mogel razširiti svojo delavnost na tako široka področja? Bil je svetnik. Svetniki pa računajo tudi z naravnimi sredstvi. Milost ne uničuje narave. In med naravnimi sredstvi, ki jih je svetnik Vincencij uporabljal, je prilagojevanje. Znal se je prilagoditi ljudem; prilagojeval se je dogodkom; izbiral je najprimernejša sredstva za dosego ciljev.

"Katoliški misijoni", list, ki ga že več kot trideset let izdajajo Vincencijevi duhovni sinovi, bo za tristoletnico svetnikove smrti (umrl 27. septembra 1660) prikazal svetnika s te strani. Več namenov ima pri tem. Za urednike in sodelavce lista, ki bi se morali znati prilagojevati, če so zrasli iz Vincencijevega duha, bo premišljevanje naslednjih vrst služilo za izpraševanje vesti: "Smo se znali prilagojevati? Vincencij je delal tako, kako smo pa mi?"

Bo pa Vincencijev zgled tudi povabilo misijonarjem in misijonskim sodelavcem: Če hočejo kaj resnega doseči, se morajo stalno prilagojevati, kot je to delal Vincencij Pavelski.

Seveda je Vincencij v prilagojevanju posnemal Gospoda Jezusa, ki se je prilagodil kot se ne more prilagoditi noben človek, ko je privzel človeško naravo.

Sv. Vincencij je vedel tudi za besede in zgled sv. Pavla: "Vsem sem se usužnil, da bi jih kar največ pridobil... Judom sem postal Jud, da bi Jude pridobil... Slabotnim sem postal slaboten, da bi slabotne pridobil... Vsem sem postal vse, da bi jih vsekako nekaj rešil." (1 Kor 9, 19, 22,23).

Levo: Podoba sv. Vincencija Pavelskega

Začeti moramo s pismi, ki jih je svetnik pisal svojim misijonarjem. Za vsakega je našel pravšno besedo. Najprej jih pozdravi s tako prisrčnostjo in iskrenostjo, da je naslovljenec moral dejati: "Vincencij me ima zares rad; sem med tistimi, ki jih ima najbolj rad..." Tako je bil led prebit, kadar je bilo potrebno. Pri tistih vsaj, ki so z nekim strahom jemali v roke ustanoviteljeva pisma: "Kaj mi spet hoče? Kaj mi bo očital? Mi bo dovolil, kar sem ga prosil? Kam me pošilja?"

Po pozdravih, vsaj v pismih, kjer je bilo treba opozoriti na kako napako, se Vincencij poniža. Prizna, da ima veliko slabih lastnosti, več kot pa njegovi podložni. In če so podložni včasih zelo nepopolni, je najbolj kriv Vincencij, ki jim daje slab zgled... Po tej pripravi pa ustanovitelj pove, kar mu ni všeč. Beseda je vedno jasna in vsak dobro ve, pri čem da je. Grenko je ovito v toliko ljubezen, da se skoraj ne čuti in sklep je tukaj: "Moral bom napraviti, kar me prosi."

Od več kot 50.000 pisem, ki jih je napisal sv. Vincencij, se jih je 30.000 ohranilo do francoske revolucije in nekaj več kot 3.000 pa do danes. In vsako od njih nam potrjuje, kar smo rekli. "Vsako Vincencijevo pismo, čeprav morda posejano z očitki, je bilo pravo darilo," je zapisal eden najboljših Vincencijevih poznavalcev msgr. Calvet.

Da se je Vincencij razumel s svojimi in se jim znal prilagoditi, se bo marsikomu zdelo naravno. In vsaj deloma je to res. Zato pa preidimo na osebe, ki niso pripadale Vincencijevima družbama: lazaristom in usmiljenkam.

O Vincenciju nihče ni mogel reči: To je "naš človek", kot se danes tolikokrat sliši. "Naš človek" je član stranke, zaključene družbe, omejenega kroga. "Naš človek" ne more pripadati vsem in se ne družiti z vsemi.

Vincencij je pa ravno "človek vseh": bogatih in revnih, grešnih in svetnikov, izobraženih kot neukih, kraljev, kraljic kot največjih revežev vsake vrste.

Vincencij je prijatelj Janeza Berniera, dobrosrčnega kalvinca, prijatelj učenega Duvala kot trmastega Bourdoisea. Ostane zvest pustolovskemu kardinalu Retzu kot svetniku iz Ženeve, sv. Frančišku Saleškemu. Sin bogaega trgovca, ki je postal ustanovitelj sulpicijancev, imenuje Vincencija "naš oče"; Marija od Učlovečenja gre pred odhodom v Kanado Vincencija prosit, naj ji pomaga z nasveti.

Žal Vincencijev osebni tajnik ni poznal fotografskega aparata ali drugih modernih izumov, ki bi nam pokazali istega Vincencija tako različnega v različnih prilikah...

Vendar pa, če vzamemo v poštev, kar smo rekli o Vincencijevih pismih, ki so se nam ohranila, si moremo v domišljiji predstaviti, kako se je sv. Vincencij "približal" vsem tistim, ki so ga dan za dnem oblegali.

Svetnik je poln pozornosti pred kraljico Ano Avstrijsko, vljuden pred Mazarinom, spoštljiv pred škofi, ponižen in občudujoč bleščeče razlage Soint Cyrana, čeprav ga nič ne prepričajo. Z Duvalom je prisrčen in bratski s Portailom, Martinom in Lambertom, ki so njegovi misijonarji. Na sejah go-spa krščanske ljubezni je ljubezniv in dobričina z usmiljenkami. Nežen je in ves nadnaraven vpricho vseh, ki trpe in zlasti s sv. Ludoviko Marillac. Za vse najde ne samo pravo besedo, ampak tudi nasmešek. Včasih je hudomušen, a vedno prevdaren in zna zase ohraniti, kar mu zaupajo.

Če je med bogoslovci Misijonske družbe nekaj preveč navdušenih za študij, jih Vincencij pouči, da znanje brez svetosti rado škoduje. Če zve, da je nekaj lenih, jim govori o potrebnosti znanosti.

Vincencij vidi najprej ljudi, šele potem pridejo načela. Za vse, ki pridejo k njemu ali se sreča z njimi, se zanima kot da ne bi imel nobenega drugega opravka na svetu. In to v stoletju, ko je bil smisel za človekovo osebnost dosti redek pojav.

Prilagoditi se vsakemu pa za Vincencija ne pomeni, da si na ta način zagotavlja vsak dan nova prijateljstva. Ne, sv. Vincencij samo "spremlja Previdnost", kar tolikokrat ponavlja v svojih pismih. In še drug izraz najdemo pod njegovim peresom: "Previdnosti ne smemo prehitevati". Vincencij skuša biti "vsem vse" in na svoj poseben način, ker ga k temu priganja Previdnost. Previdnost mu pa govori po dogodkih.

II. — VINCENCIJ SE JE ZNAL PRILAGOJEVATI DOGODKOM

Bog govori po vsem tem, kar se dogaja okrog nas. Bogu je pa treba odgovarjati. Vincencij pravi: "S temlem dogodkom mi Bog pravi, naj napravim to ali ono, na ta ali oni način..."

Francoski kmetje umirajo nespokorjeni. Gospa Gondi prosi duhovnikov misijonarjev in vseh koncih, a nima uspeha. Vincencij pravi: "Bog me prosi, naj jaz kaj napravim za te ljudi." In začne z ustanovo, ki bo prišla v zgodovino pod imenom Misijonska družba lazaristov ali Vincencijevih misijonarjev.

Misijoni imajo pa le kratkotrajne uspehe, ker ni dobrih duhovnikov, ki bi prilivali olje luči, ki so jo prižgali misijonarji. Vincencij sodi: Misijonarji morajo iti v semenišča, da bodo vzgojili dobrih duhovnikov.

Podoba Cerkve v Franciji v 17. stoletju je tale: rane, ki jih je pustila protestantska reforma, se še niso zacelile, ko so se že pojavili novi sovražniki. Med njimi je bil janzenizem pod plaščem "večje pobožnosti" najbolj nevaren. Velika revščina je kotila nemoralno življenje in revščine so bile krive neprestane vojne.

Potrebe so nove in pomoč mora biti različna. Danes skoraj ne moremo razumeti, koliko se je moral boriti Vincencij, da so usmiljenke smele na ulice, k bolnikom, povsod, kjer jih je čakal Kristus popotnik, berač, jetnik. V 17. stoletju je morala redovnica ostati za zidom in mrežo. Vincencij je pa hotel, da hodi od hiše do hiše kot žene, ki so spremljale Jezusa. Danes so velice polne redovnic vsake vrste. Verjetno ne mislijo na to, da jim je Vincencij izbojeval to pravico.

Pa ne samo usmiljenke in lazaristi, vse Vincencijeve ustanove so odgovor na določeno potrebo, ki se je pojavila v njegovi dobi. Velikokrat je želel in prosil, da bi tudi drugi kaj storili. Če niso in ker niso, je prišel do prepričanja, da Bog kliče njega. Najprej se je hotel prepričati, da je taka volja božja. In če je volja božja, mu bo Bog pomagal. Bog bo vedno prvi in Vincencij drugi. Kjer je pa Bog, se bodo pa načrti uresničili, tudi če ljudje ne bi pomagali ali se celo protivili.

Vincencijeva dela ljubezni

Papež Leon XIII. je proglasil sv. Vincencija Pavelskega za nebeškega varuha vseh karitativnih ustanov, ki na kakršenkoli način izhajajo od svetnika.

V Vincencijevem času ni bilo socialnega zavarovanja ne ministrov za socialno skrbstvo. Pokojnin in državne pomoči brezposelnim ni nihče poznal. Bilo je pa mnogo revežev, poznanih in skritih. Bilo je dosti starih ljudi, za katere ni nihče maral, in zavrženi otrok, za katere matere niso hotele ali mogle skrbeti. Kako naj pri toliki bedi pomaga en sam človek? Ker je bil ta človek rojen organizator, je napravil toliko, da nam še po treh stoletjih lahko služi za zgled.

Vincencij organizira tiste, ki so ohranili vero, a niso vedeli kaj napraviti z bogastvom in s prostim časom. Zbere zlasti žene iz najodličnejših družin, začeni s samo kraljico. Teden za tednom jim dopoveduje, da je pravo krščanstvo ljubezen, ljubezen do Boga in ljubezen do Boga v bližnjem. Prosi, naj dajo, kar jim ostaja, pa tudi tisto, kar bi njim samim prav prišlo. Vincencij na ta način odpira "nova obzorja" francoski visoki družbi. In mnoge od tistih naveličanih in razišnih gospa bodo začele razumevati, da je življenje vendar nekaj lepega šele, ko so se srečale z Vincencijem. "Bogati morajo pomagati revežem," to je prvi Vincencijev zaključek. Drugi je pa: "Bogati hočejo pomagati samo, če jih znamo prepričati in jih organizirati". In malokdo je znal prepričevati in organizirati kot sv. Vincencij Pavelski. Tiste, ki ga poznajo, ni prav nič začudila knjiga, ki je pred kratkim izšla: "Vincencij Pavelski, zgled državnikom".

Ker pa denar ni vse, se je Vincencij obrnil tudi k tistim, ki niso imeli denarja, a so imeli srca, ki so se ob Vincencijevem vžgala. Zbere preprosta dekleta, ki bi rada darovala svoja življenja v službi ubogih. "Hčere krščanske ljubezni in služabnice ubogih bolnikov" je pravo ime za usmiljenke. Z denarjem, ki bi jim ga dali bogati, in z božjo ljubeznijo naj bi klicale k novemu življenju tiste, ki so umirali od lakote, one, ki so obupavali nad samim seboj, nje, ki so ostali sami na svetu. Vincencijeve "hčere" naj bi s kruhom dajale to, kar zlasti potrebuje trpeč človek: besedo tolažbe, ki dviga, prijazen nasmeh, ki pomirja. Ostale naj bi ob posteljah bolnih, ob zibelkah otrok, ki bi v njih našli mater in očeta.

Veliko potreb je bilo. Bog je govoril po dogodkih in Vincencij ga je razumel.

Svetnik se je znal prilagoditi ljudem, ker se je znal prilagoditi Bogu. Z Bogom sta hodila vstric. -

Prilagoditev v "izrednem"

"Redno delo" za Vincencija so misijoni med krščenimi in nekrščenimi ter semenišča za lazariste, trpeči vsake vrste in poučevanje revnih deklet za usmiljenke.

Vincencij sam je hotel biti misijonar. Dolga leta je hodil pridigati misijone. Pa tudi v zunanje misijone bi šel, če ga njegova služba ne bi ovirala.

A Vincencij ni gledal samo na "svoje", na redno delo. Vedno je ostal "odprt" na vse strani. Tako se mu je na primer zdelo, da njegovi ne bi smeli voditi župnij. Vendar je pa dal dovoljenje tudi za to delo, kadar je kak škof prišel z važnimi razlogi.

Ker so misijonarji v Severni Afriki mogli misijonariti samo, če so sprejemali dolžnosti konzulov, jim je Vincencij dovolil sprejeti zastopstvo domovine. Ko je zvedel, da Rim ni bil zadovoljen, da bi bili duhovniki konzuli, je za to mesto določil izobražene brate laike.

Prepovedal je svojim, da bi pridigali in duhovno vodili redovnice. Vedel je, da jim bodo usmiljenke dajale zadosti dela. Ker pa ga je sv. Franči-

šek Saleški prosil in sv. Ivana Šantalska nadlegovala, je prevzel duhovno vodstvo v 4 samostanih Obiskovanja v Parizu. In usmiljenke verjetno ne vedo, da so nagovori, ki jih je imel sv. Vincencij za te redovnice in so se nam ohranili, mnogo številnejši od onih za usmiljenke.

1629 je rojstno leto Družbe Presv. Zakramenta, ki ima velik pomen za verski prerod Francije v Vincencijevih časih. Ker se je ustanoviteljem zdelo, da bi brez Vincencija delo ne steklo, so ga prosili za sodelovanje. In Vincencij je sodeloval 41 let.

Kraljica ga imenuje v "Svet vesti". Od Vincencija bo skoraj vedno zavelo imenovanje škofov. Zdi se mu, da na ta način lahko pomaga k vzgoji dobrih duhovnikov in zato sprejme imenovanje. Kraljica prosi, da bi bil Vincencij njen osebni duhovni voditelj. Vincencij ne odkloni.

Veličina Vincencija je v tem, da osebno sprejme vsakršno delo, ki bi pomagalo približati duše Bogu. Modrost mu nasvetuje, da svojim duhovnim hčeram in sinovom natančno določi in omeji delokrog, ker brez tega bi bil kmalu nered v hiši. Sam pa na vsak klic odgovori: "Tukaj sem" (Gen 22, 1; 46, 2 itd.). Kadar pa osebno res ne more ustreči, zlasti v zadnjih letih življenja, ko moči prično pešati, pa svetuje, navdušuje in se veseli tujih uspehov bolj kot če bi bili njegovi lastni.

Uspehi bližnjega ne pomenijo za Vincencija neke vrste sence za njega in njegove. Zato pa tako iz srca ponavlja Mojzesove besede "Bog daj, da bi vse ljudstvo božje prerokovalo, ko bi jim Bog vtilil svojega duha" (Num 11, 29).

Ko je misijonar Rhodes iz Tonkina prišel prosit pomoči v Pariz, Vincencij prosi zanj v Parizu in v Rimu. Ko so odhajali trije duhovniki pariške družbe za zunanje misijone, med njimi sam ustanovitelj Pallu, na daljni vzhod, Vincencij navduši gospe krščanske ljubezni, da prispevajo za pot misijonarjem. Istočasno piše lazaristom v Rim, naj sprejmejo misijonarje v svoji hiši kot če bi bili lastni sobratje.

Še eno izredno delo Vincencijevo omenimo. Pri sv. Lazarju ustanovi dopisno središče za krščanske sužnje v Severni Afriki. Organizacija takole deluje: Družine jetnikov se pismeno obrnejo na najbližjega Vincencijevega misijonarja. Če hočejo svojim ujetim sorodnikom poslati kako pomoč, prilože pismu. Misijonar odpošlje v Pariz, kjer osrednja pisarna deluje pod Vincencijevim neposrednim vodstvom. Iz Pariza pošljejo pošto v Marseille, kjer jo sprejema tamkajšnji superior lazaristov, ki jo mora dostavljati francoskemu konzulu v Severni Afriki, ki je tudi lazarist. Odgovor pride po isti poti. Koliko sreče prinašajo ta pisma na vse strani! To kar so v Vatikanu in še drugod organizirali za jetnike 20. stoletja, je Vincencij uresničil že pred več kot tristo leti.

Ni šel Vincencij v prilagojevanju predaleč

Še ko je Vincencij živel, so mu nekateri očitali, da se je "vtikal" v preveč stvari. Dve leti pred smrtjo, svetnik omenja te ljudi "z ozkimi obzorji", ki žive "kot polži v svoji lupini".

"Naleteli boste na ljudi", tako je govoril sobratom, "ki bodo rekli, da je dela preveč in da ne bi smeli pošiljati misijonarjev v Indijo in v Afriko. Toda, moj Bog, ali ni sam Jezus poslal dvanajsterih po vsej zemlji? Ali jim ni naložil, da bi morali nesti evangelij vsem ljudstvom?" In Vincencij skoraj

pol ure "opravičuje" pred sobrati svoje postopanje. Vendar nam bo pa en sam stavek jasno prikazal Vincencijevo stališče: "Ne pravim, da bi se morali lotiti vsega. Lotiti se moramo vsega tistega dela, o čemer moremo soditi, da nam ga Bog ponuja. Bog pa včasih prihaja k nam tudi po izrednih potih." "Saj ne bomo zmogli tolikega dela," so mu od časa do časa ugovarjali. Svetnikov odgovor je bil vedno isti: "Če nam Bog nalaga več dela, nam bo dal tudi več moči."

Nekaj zaključkov že lahko napravimo: Vincencij ni bil človek ene same ideje, enega samega dela. Vincencijeva pot se mora v mnogočem primerjati s potjo in širokopoteznostjo ustanovitelja jezuitov sv. Ignacija. Kot Ignacij ima Vincencij pred očmi slavo božjo v zveličanju duš. Vincencij je hotel, da njegovi nadaljujejo delo začetó po Jezusu Kristusu: Približati se morajo z največjo ljubeznijo tistim, ki so duhovno najbolj revni. In zato je ostalo kot geslo lazaristov: "Mazilil me je, da oznanim blagovest ubogim" (Lk 4, 18).

III. — VINCENCIJ SE JE ZNAL PRILAGODITI V IZBIRI SREDSTEV

Da se je Vincencij znal prilagoditi ljudem in dogodkom, smo že videli. Vedno je našel pravo besedo, pravo organizacijo ob pravem času. Z drugimi besedami bi rekli, da je znal izbirati sredstva za doseg ciljev. In vselej, kadar se mu je zdelo, da je imela prva pot, za katero se je odločil, preveč težav in premalo uspehov, je spreminjal, se je prilagojeval.

Pravila za Vincencijeve duhovni družini

Sv. Vincencij je pri sestavljanju pravil lazaristom in usmiljenkam sledil sv. Ignaciju. Pravila ne smejo ovirati misijonarjev pri apostolskem delu. Zato pa ne sme biti predolgih nabožnih vaj. Brevir molijo skupno vselej, kadar je mogoče, za petje duhovnih dnevníc pa misijonarji ne bodo imeli dosti časa. Ponoči mora misijonar spatí, če hoče ostati buden, ko bo ure in ure treba predsediti v spovednici. Misijonar mora biti mož božji, a po zgledu Kristusovem, ki hodi s kraja v kraj in se samo od časa do časa odpočije in razgovori z Bogom o preteklem in o prihodnjosti.

Vincencij hoče, da njegovi ne nosijo posebne redovne obleke. Dolgo se bo moral obračati s pismi v Rim, da mu bodo dovolili, da njegovi sinovi niso nič drugega kot svetni duhovniki, ki žive skupaj, povezani z zasebnimi zaobljubami, ki imajo pa prednostni javnih.

Ko so mu ponudili bogato opatijo sv. Lazarja, ni bil nič kaj navdušen. "Misijonarji ne bodo glede dnevnega reda odvisni od kanonikov sv. Viktorja," je kar naravnost povedal. Kanoniki, ki niso imeli naraščaja, so hoteli odstopiti vse, kar so imeli, mladi misijonski družbi, ki je s takim navdušenjem zagrabila za apostolsko delo.

Pri usmiljenkah je šel pa Vincencij še mnogo dlje. Vincencij sam gre proti stoletnim izročilom, ker se mu je zdelo, da so se časi čisto spremenili. "Vaš samostan," tako je govoril usmiljenkam, "bodo hiše, kjer žive bolniki; vaša samostanska kapelica bo župna cerkev; samostanski hodniki bodo za vas ulice in za pajčolan vam bo služila skromnost..."

Način življenja in noša tudi usmiljenk ne smeta ovirati pri delu za bližnjega. "Obleka ne napravi meniha", so besede Kempčana, ki jih je navedel Vincencij, ko je dal dovoljenje, da usmiljenke, ki so odhajale na Poljsko, prilagode obleke tamkajšnjim navadam.

Če je Vincencij zahteval, naj njegovi duhovni sinovi zlasti ljubijo pet kreposti: ponižnost, preprostost, krotkost, umrtvenost in gorečnost, tega ni storil, ker bi mu ravno te petere kreposti posebno ugajale. O njih je rekel, da jih morajo misijonarji smatrati za pet kamenčkov v Davidovi frači. S tem je pa vse povedal: Teh pet kreposti je potrebnih, da se dosežejo duše. Prve štiri morajo biti v službi pete.

Župnije

Videli smo že, da je bil Vincencij načelno proti temu, da bi njegovi vodili župnije. In vendar je z leti tudi v tem spremenil mnenje. Včasih so župnije naravnost potrebne. Na župniji je več misijonarjev, ki izmenoma hodijo na misijone. Župnija jim služi kot središče, v katerem se bodo v družbi sobratov odpočili, nato pa znova šli na pot.

Vodstvo župnije pa pride prav tudi tam, kjer lazaristi vodijo semenišča. Leta 1658, torej samo dve leti pred smrtjo, piše Vincencij: "Skušnja je pokazala, da morajo misijonarji, ki poučujejo v semeniščih, imeti župnijo, kjer se bogoslovci lahko vadijo v ceremonijah in pridiganju."

Način pridiganja

Misijonar mora biti pridigar. In kako pridigati, da bodo imele pridige čim več uspehov?

Vincencij ukazuje "malo metodo". Resnico je treba podati s preprosti-mi besedami, brez umetničenja, brez nepotrebne navlake. Ljudje morajo vedeti, kar je Bog razodel in sv. Cerkev nezmotljivo ohranja. Ni pa potrebno, da bi poslušalci vedeli, da je misijonar pesnik z živo domišljijo. Da je bral to ali ono leposlovno delo, da pozna učenost starih poganskih modrecev. "Skušnja pravi," je trdil sv. Vincencij, "da je ta način pridiganja primeren za učene in neuke. Vsi radi poslušajo in zlasti, ko pridigar konča, vedo, o čem je govoril".

Vendar se pa tudi glede načina pridiganja Vincencij ni pokazal trma-stega. 1628., komaj tri leta po ustanovitvi Misijonske družbe, je pisal: "Da bodo mogli misijonarji braniti resnico pred protestanti, jim bo pomagala Becanova apologetika. Da bodo znali braniti katoliško stališče, morajo dobro preštudirati to malo knjižico." Skoraj trideset let pozneje pa je uvidel, da se je bilo treba prilagoditi, ker dotedanji način dela ni dal uspehov. "S protestanti," beremo v pismu iz leta 1655, "naj misijonarji ne debatirajo. Skušnja je pokazala, da ta metoda ne da uspehov. Naj se jim bližajo z ljubeznijo, da bodo videli, da jih ne maramo napadati, ampak jim pomagati". Iz navedenih besed se vidi, da je Vincencij napravil dolgo pot od leta 1628.

Sinovi in hčere

Ob tristoletnici smrti vélikega apostola se moramo njegovi duhovni sinovi in hčere resno vprašati, če smo ohranili Vincencijevega duha prilagoditve? Smo se znali prilagojevati doma? Se znamo prilagojevati v zamejstvu med izseljenci? Se znamo prilagoditi ljudem, dogodkom, znamo uporabljati vsa sredstva?

Ker nam je slovenski narod po svojih duhovnikih izročil delo za misijone, tega dela nismo hoteli prekiniti v tujini, ko ga ni bilo mogoče nadalje-

vati v domovini. Je to delo prav zastavljeno? Smo pomagali razumeti vsaj nekaterim, da delo za misijone ni izgubljanje časa, moči, denarnih sredstev, ampak sredstvo, da med nami samimi ne ugasne krščanski idealizem in se prižge med pogani?

Misijonarji

Vincencij je "luč na gori" tudi za slovenske misijonarje med pogani. Vsi se morajo prilagoditi novim ljudem, če hočejo, da bo misijonsko delo bolj uspešno. Daleč bi morali biti že časi, ko se misijonarji nikdar niso naučili jezika domačinov, ko so mislili, da pripadajo odličnejši rasi. Misijonar mora biti vsem vse. In "vsem vse" je bilo življenje Vincencijevega življenja.

Misijonski sodelavci

Vincencijev zgled pa vprašuje tudi misijonske sodelavce, če je njihova ljubezen iznajdljiva. Prilagojevanje Vincencijevo je namreč predvsem iznajdljiva ljubezen. Kaj sem storil in kaj bi bil lahko napravil? Kaj bom storil v "Vincencijevem letu"? Pogosteje in z močnejšo vero bom molil: Prodi k nam tvoje kraljestvo. In še: Bog, posluži se Vincencijevih ustanov za razširjanje tvojega kraljestva na zemlji.

Stanko Boljka C. M.

*Japonski otroci iz misijonskega zavetišča s. Benjamine Kardinar,
pri božični prireditvi.*

MOLIMO ZA JAPONSKO!

ALI MODERNA JAPONSKA POTREBUJE MOLITEV?

P. Vladimír Kos S.J., (Tokio)

Moderna Japonska šteje približno 95 milijonov prebivalcev, je na drugem svetovnem mestu glede števila televizijskih postaj, ima ugodne in točne železnice po švicarskem sistemu, govori in razume američansko angleščino, trguje na ceneni način s celim svetom. — Ali potrebuje molitev? Res je, da njeni katoličani ne dosežejo niti pol milijona... toda, ali ne moremo pričakovati skorajšnjega množičnega spreobračanja? Moderna Japonska je v stiku z vsemi deželami, vsemi kulturami, vsemi verstvi. Ali ni logično, da bodo kmalu kritično presodili in obsodili primitivno versko stopnjo, na kateri še zmeraj stoje? Da jo bodo ocenili z isto umnostjo in spretnostjo, ki jo kažejo pri gradnji modernih tehničnih naprav? Ali ni skoraj nujno, da med tolikimi verami prisodijo zgodovinsko verodostojnost božjega izvora le krščanstvu? Ali ni končno dosledno, da se med tako zvanimi krščanskimi lekipovedmi odločijo le za katoliško Cerkev, ki edina lahko dokaže nepretrgani živi stik s svojim božjim Ustanoviteljem in ne s tem ali onim poznejšim popravljalcem? Zdi se, da imamo prav le pod pogojem, da je spreobrnjenje k pravemu Bogu odnosno življenje z resničnim Bogom naravna stvar. Neke vrste uspešna posledica naravnih podvigov in nadarjenosti.

Vera je dar božji

A vera je dar neskončno ljubeznivega, a tudi neskončno svobodnega Bitja — Boga. Naj to sedaj nazorno pokažem.

V lanskem avgustu je prvi močnejši tajfun zadel okolico prelepega jezera pod goro Fudzi, znano po vsem svetu kot Fudzijamo. Vrtinci vetrov so izruvali cela debela na vrhu gora ob jezeru, nakar so jih, pomešana z blatom in nepretrganim dežjem, zakobalili v dolino. Tik ob vznožju gora so ribiška naselja. Hiše so iz lesa in nekaj ometa. Kaj dobro so zavarovane proti vročini in mrazu, tudi proti dežju, nastanjajoč se na pobočja hribov. Ko pa se prav ti hribi spremenijo v nevarnost, ostane ribičem le beg. V eni izmed dolin se tokrat ljudje niso nadejali nevarnosti, ostali so doma in z bliskovito naglico razlučana drevesa so ubila 40 ljudi. Ranjenih pa ni nihče več štel.

Še v drugi dolini sem po viharju pomagal pri iskanju vrednosti, ki so še ostale pod razvalinami. Gospodar je z vso družino srečno ušel. Na razvalinah so še zmeraj ležala debela, blato in veje. Skušali smo izvleči kopalno kad, rogoznice, odeje. Potem smo razstavili deske, ki so še bile za rabo. Vsega naš je delalo 13 ljudi, od teh 5 katoličanov, jaz in štirje bogoslovci. Pred nekaj dnevi smo prispeli v eno uro oddaljeno vas na počitnice. Kako se je poganski gospodar čudil, da mu pomagamo, čeprav ga ne poznamo, in da nočemo za svoje delo plačila. Celu vaški policist in

*Slika japonskega mučenca
v oltarju japonske cerkve.*

časnikarji so se čudili. Da kdo pomaga, ker je sorodnik ali vsaj delovni sodrug ali znanec, se jim je zdelo razumljivo. A čisto tuji ljudje, ki obenem žrtvujejo prosti čas? Ko smo končali, se nam je gospodar zahvalil skoraj s solzami v očeh. Da bomo odslej zmeraj njegovi gostje, kakor hitro se mu posreči zgraditi nov dom, je dejal. Da se bo takrat zanimal za našo vero. S prijaznimi pokloni smo se ločili tudi od njegovih ljudi in delavcev — naših prijateljev, a nič več. Osvojili smo jih v naravnem svetu vrednot — nič več. Morda bo nekoč gospodar postal katoličan, morda. In vemo, da bo takrat sovplivalo tudi naše delo, ne zato, ker je bilo dobro delo, ampak ker smo ga darovali za spreobrnjenje teh ljudi. Dobro vemo, saj smo se o tem pogovarjali na poti domov, ko je sonce zahajalo v jezeru in je ves zrak dehtel po borovih vejah.

Da, moderna Japonska potrebuje molitev. Naj to nazorno pokažem še z druge strani.

Živim v enem najbolj revnih četrti Tokia. Kraj imenujemo katoliško socialno naselbino. Imamo oskrbovalnico za dojenčke, otroški vrtec, zdravniško prvo pomoč in posvetovalnico, pomoč za šolarje osnovnih in srednjih šol — v obliki večernih tečajev; zasilna kapelica skrbi za duše. Ljudje se

veselijo vsega tega, kar premoremo zanje po milosti božji. A tisti, ki prosijo za pouk v veri in sveti krst, so maloštevilni. Včasih se vrnejo po dar svete vere šele po dolgih letih. Nobeno dobro delo ne more prisiliti neskončno svobodnega Boga, da podari milost spoznanja in spreobrnjenja; ali pa, da jo podari prav zdaj in tukaj, kakor bi si mi želeli. In vendar imajo naše molitve posebno moč. Tako nam je učlovečeni Sin božji sam zatrdil. Ne le molitev, marveč vsako dobro delo in žrtvica. darovani v molitvenem duhu, to je iz ljubezni. Le da ne moremo reči: glej, danes sem zmolil sveti rožni venec za Japonsko, sem daroval bolečine pri zobozdravniku, sem daroval svoje delo v pisarni v ta namen, danes torej se bo nekdo spreobrnil, odslej mi ni treba več prispevati toliko.

Ljubezen se da premagati le z ljubeznijo

Dragi bralec, svoboden si v izbiri molitev, dela, žrtev. A ker poznaš Gospodovo ljubezen in japonsko bedo duš in teles, ne boš nehal z obleganjem božje svobode. Ljubezen se da premagati z ljubeznijo, morda edino s to, Vsaka ljubezen. Morda tudi vsaka moč in nemoč. In ne zameri mi, da sem danes toliko pisal o Japonski. Kakor da bi bil pozabil od islama

Japonski bogoslovci, ki mislijo iti pastirovati med svoje rojake, ki v velikem številu žive v deželah Južne Amerike in so mnogi od njih že katoličani.

in komunizma ogroženo Afriko, od verstev in bede raztrgano Indijo, obupane južnoameriške Indijance, na pol gole avstralske črnce. Nisem jih pozabil, ne. A japonsko poganstvo poznam po izkustvu. Kako je svetlo in umno — na površju življenja. V globini pa gore strasti, in kljub temu je hladno: prebiva zavest mnogih nezaslišanih spoznanj, in kljub temu vlada omejenost z ozirom na spoznanje Boga. Veselje moči preveva te globine poganškega srca, in vendar je nebogljenost in se ne more dvigniti h Kristusu; v to globino donijo glasovi 95 milijonov bitij, a je osamljena, prazna, grenka. Že prodirajo žarki vanjo, tudi zaradi Tvoje molitve, darovanega dela, darovane žrtvice. Daj, da bo sonce! Ne misli, da si po takšnem doprinosu še zmeraj brezpomembni človek slovenske zemlje. V svetovno zgodovino si posegel in kakor pravijo, na konstruktiven način. Zaradi tebe in mene je manj zlega v veliki družini človeštva, manj zločinov, manj možnosti za vojne in suženjstva in izkoriščanja. Misijonska molitev oblikuje zgodovino. In v večnosti bo število čisto tvojih prijateljev veliko.

Moderna Japonska potrebuje molitev posebno zdaj. Vse doslej povedano zadobi poseben pomen, ako prodremo v nevidne silnice, ki oblikujejo povojno japonsko družbo. Ni mogoče tajiti, da je povojna Japonska postala demokratična, vsaj v glavnih potezah. A kdo jamči enako stanje v bodočnosti? V demokratičnem redu in miru izrabijo mnogo ljudi svoje temne koristi ki si jih na pošten način ne morejo osvojiti. Predvsem dve struji vedno znova prodirata na površje: pretirani nacionalizem in komunizem. Pretirani nacionalizem se je pri zadnjih junijskih volitvah odel v religiozno-politično obliko in zadobil prve uspehe. Komunizem prodira v delavske zveze in tudi sicer dobiva izdatno finančno in moralno-politično podporo iz Rusije. Obe mogočni struji sta izrazito protikatoliški. Molitev jim lahko zada udarec, ne na vojaško-politični način, marveč nadnaravno, v kolikor lahko oslabi ali onemogoči vpliv hudobnega duha na ljudi v vseh strujah. Brez Satana postanejo šibki in nevarni.

Potem je po vojni toliko novih verstev, ta ali ona od njih zaradi čisto finančnega dobička. Pri ministrstvu za kulturo je priznanih 370 verstev. Nekatera izmed njih so enostavno prevzela to ali ono resnico katoliške Cerkve, da dajo neke vrste smisel ostali mešanici budistično-šintoističnih nauk, ki jih zastopajo. Vsa ta verstva družijo ena sama lastnost: odklonitev nadnaravnega. Saj bi se sicer ne mogla zgodovinsko izkazati! Ta okoliščina čisto naravnih elementov vere jim obenem pomaga, da jih ljudje odkrijejo kot nekaj čisto naravnega in zato človeku primernega, človeku, ki mu samozadostnost prija in ki ga priznanje greha vznemirja.

Naša molitev pa prodre tudi v srca zapeljanih, vzbudi dvome, vžge hrepenenje po pravi sreči in zmanjša vpliv hudobnih duhov. Kako čudno, da so pripadniki enega izmed najštevilnejših in najmočnejših povojnih verstev, tako zvani Tenrikyo, izrazito protikatoliško vzgojeni. čeprav je knjižnica v glavnem stanju tega verstva polna katoliških knjig!

Moderna Japonska potrebuje molitev, delo, žrtve. Hvala ti, ker si toliko doprinesel doslej. Prosim te, nadaljuj življenje vere. Potem se ne bojim, da boš nehal in daroval svojo ljubezen izključno materialnim stvarim. Materialne stvari so dobre in krasne, a poleg njih obstaja še večji in lepši svet, pravzaprav bolj trden kot vse svetovje, svet nadnaravnega Boga.

Sayonara — Nasvidenje!

(Iz "Katoliškega Glasa", Gorica.)

ZMAGA V KERALI

USPEH PROTIKOMUNISTIČNE BORBE

Ves svet je s precejšnjim zanimanjem sledil dogodkom, ki so pred nekaj meseci razburkali vso indijsko javnost. V mali zvezni državi Kerali je prišlo do pravega spopada med komunistično vlado in pa tamošnjim ljudstvom, ki se je hotelo otresti tiranije omenjene vlade.

Takoj v začetku tega članka pojasnimo, da je Kerala po ozemlju najmanjša od 14 zveznih indijskih držav, saj ima komaj 27.595 km². Ima pa to posebnost, da je najbolj gosto naseljena —nad 14 milijonov prebivalcev—, med katerimi je 2.150.000 katoličanov in 1.300.000 raznih krščanskih sekt. Tudi to moramo poudariti, da je ta državica v kulturnem pogledu najbolj napredna in danes že skoro ne pozna analfabetov. Komunisti so pri volitvah dobili le dobrih 35 % glasov in med njimi 60 poslancev. Enako število poslancev je dosegla tudi kongresna stranka, preostalih 6 pa neopredeljene stranke. S spretno politično potezo so komunisti pritegnili k sodelovanju neodvisno stranko z njenimi 5 poslanci, za kar so ji prepustili dva ministrska sedeža v vladi. Tako so komunisti čisto postavno prišli na oblast v omenjeni državi, kjer je, kakor smo videli, največ katoličanov in v kulturnem pogledu najbolj napredno prebivalstvo. Hvala Bogu, da je njihova oblast trajala le kratko dobo. Pandit Nehru, predsednik zveznih indijskih držav, je 31. julija z dekretom razpustil vlado v Kerali. Poglejmo, kako, so se razvijali dogodki in kako je prišlo do končnega dejanja.

Težave so se začele, ko je parlament s komunistično večino pripravljal in nazadnje tudi izglasoval zakon o šoli in vzgoji. Po tem zakonu bi dobil pouk v tamošnjih šolah čisto novo smer. Vlada je hotela dati mladini povsem komunistično vzgojo, kar je razburilo ne le katoličane, marveč tudi druge verske in politične skupine. Učne knjige, prežete z brezbožtvom, so bile polne hvale sovjetskim mogotcem in tiskane prav po ruskem vzorcu. Še huje je bilo glede učiteljev na svojih šolah. Vlada je enostavno sestavljala in objavljala "sezname odobrenih učiteljev". Na deset teh učiteljev so ravnatelji smeli namestiti le dva svoja. Se razume, da je to razburilo vse, ki so imeli kaj stika s šolstvom. V celi državi je 10.711 šol. Od teh jih je v privatnih rokah 7.040. Katoliških je 1.570 in od teh je 19 normalk ter 22 zavodov z univerzitetnimi študiji. Država je imela komaj dobro četrtino šol v svojih rokah, pa je hotela v vseh širiti svoj komunistični nauk. Tako razumemo, da so se katoliški škofje na svoji letni konferenci dne 5. maja odločno izjavili proti novemu zakonu. Takole pravijo: "Določbe novega zakona o šolstvu so v popolnem nasprotju z ustavo, ki vsem prebivalcem zveznih držav dovoljuje, da odpro in vodijo lastne šole, z namenom, da ohranjajo svojo vero in verske tradicije. Ustava sama torej daje katoliški Cerkvi pravico, da zahteva za svoje otroke lastne šole. Konstitucija v svojem 30. členu namreč določa, 'da imajo vse verske ali narodnostne manjšine pravico ustanavljati in voditi svoje šole'. Drugi paragraf omenjenega člena pa še dostavlja, 'da država, kar zadeva podporo šolam, ne bo delala nobene razlike med državnimi in privatnimi'. Novi šolski zakon komuni-

štične Kerale se torej ne sklada z ustavo Indije in ne more stopiti v veljavo". Seveda je bil tak protest katoliških škofov brez uspeha. Vlada se zanj skoro ni zmenila.

Ta novi šolski zakon se lahko smatra kot začetek in osnova vsega spora, a nikakor edini. V 28 mesecih svojega vladanja je komunistična vlada zagrešila še nekaj drugih stvari, ki so ljudi silile k odporu. Državni denar so trošili za komunistične namene, nekomunisti so dan za dnem čutili težo vladnega pritiska, zmanjševala se je politična svoboda in celo pri sodiščih so se opazale nerednosti. Komaj dober mesec po zgoraj omenjeni protestni izjavi katoliških škofov se začne pa mirna borba celotnega prebivalstva proti komunistični vladi. Objavijo obtožnico 37 točk in nekatere politične stranke se s prisego zavežejo, da ne bodo mirovale, dokler vlada ne bo odstopila.

Komunistična vlada je takoj spoznala, da prihajajo odločilni trenutki in da ne sme izgubljati časa. Povabila je državnega predsednika Pandita Nehruja na uradni obisk, da bi se na svoje oči prepričal, da je obtožba krivična. Predsednik je povabilo sprejel in takoj odletel v Trivandrum, kjer je ostal tri dni in zasliševal najvplivnejše osebnosti v upanju, da bo dosegel pomirjenje in primeren sporazum. Dne 24. junija je sprejel tudi katoliške in protestantske škofove. Brez strahu so mu predložili svoje pritožbe zraven pa še izročili obtežilni material nepravilnega poslovanja tamojšnje vlade: negotovost osebne in lastninske svobode, strahovanje in zločinski umori protikomunistov, zapravljanje javnih fondov v prid komunistični stranki in njenim članom, pritisk na sodne razprave, kadar so bili obravnavani zločini komunistov. Zagotovili so mu tudi, da ta upor ni sad nekaterih po katoličanih nahujskanih ljudi, marveč je to odpor vsega naroda, ki trpi in se boji za svojo bodočnost. Sestanek je trajal le 45 minut. Dal pa je državnemu poglavarju zadostno luč o dejanskem stanju razmer. Sprejel je njihovo spomenico in jih prosil še za dodatne informacije glede šolstva.

Nehru je na podlagi teh ugotovitev zaprosil predsednika lokalne vlade, naj razveljavi določbe novega šolskega zakona, razčisti postopanje policije in razpiše ponovne volitve. Ta zahteva je komuniste do skrajnosti razkačila. V svojem odgovoru so izjavili, da so oni sedaj zakonita oblast za dobo petih let in da nima nihče pravice posegati v njihove posle. Čisto določno so povedali, da omenjenih treh točk ne bodo sprejeli in ne dajali odgovora za svoje ravnanje.

Se razume, da je tak odgovor ljudi še bolj razdražil. Pod edinim skupnim ciljem, kako strmoglaviti osovraženo komunistično vlado, so odpadle vse zapreke: narodnostne, verske in politične. Nihče ni gledal na to, kateri stranki ali rasi pripada, marveč le na to, kaj more storiti, da bo vlada čim prej padla. Enako navdušenje je zajelo katoličane kakor mohamedance. Značilno za to uporno gibanje je še to, da so z izredno žilavostjo in vztrajnostjo šle na delo ženske in mladina, kar je razumljivo ob dejstvu, da je bil jedro spora prav zakon o šolstvu. V začetku pasivno zadržanje ljudstva se je sedaj spremenilo v bučne manifestacije in protestna zborovanja. Policija se je trudila, da bi ostala gospodar položaja, kar pa je bilo iz dneva v dan vedno težje. Nazadnje je prišlo tako daleč, da je začela streljati v množico in ubila 15 oseb, v zapore pa odpeljala 150.000, med njimi okrog 40.000 žensk. Večina teh je pripadala vplivnim družinam, tri so bile celo žene prejšnjih ministrov.

Ko se je začela ta odločilna borba, je policija v okrožjih s pretežno katoliškim prebivalstvom prepovedala rabo orožja. V sumnji, da imajo katoličani skrivna skladišča orožja in municije, je naredila nešteto preiskav po samostanih, cerkvah in zavodih in upanju, da bo odkrila ne vem kakšne količine. Pa niso dobili drugega kakor le eno pištolo na zračni pritisk, ki so jo rabili v nekem zavodu za razvedrilo. Policija je s posebno trdoto in krutostjo postopala v predelih s katoliško večino. Brez povoda je streljala med uboge in mirne ljudi ter ranila tudi več otrok in žensk. To je nagnilo 82letnega političnega voditelja Mannath Padmanabha, da je ogorčen nad ravnanjem vlade in policije zaklical: "Ali se še ne bo ugasila komunistična žega po krvi katoličanov? Zakaj izbirajo ravno nje za tarčo svojega nasilja?" R. Sankar, predsednik vodilne opozicijske stranke v Kerali, je na protestnem zborovanju pred 50.000 glavo množico izjavil: "Komunistična vlada je takoj spočetka zčila ves svoj srd prav na katoličane, ker se pač dobro zaveda, da je katolicizem kot svetovna vera tista sila, ki jo je treba najprej razbiti, če hoče vlada sploh ostati pri življenju." V tem pogledu je značilna tudi izjava samega Nehruja v indijskem parlamentu: "Delovanje komunistične vlade v Kerali s svojim neuspehom prinaša pravo presenečenje. S svojo politiko si ni znala pridobiti sodelovanja in zaupanja ljudstva in se je postavila v vidno sovraštvo do katoliške Cerkve, ki predstavlja veliko moč v omenjeni državi."

Ko so nemiri in negotovost v Kerali dosegli svoj višek, je predsednik Indije, zavedajoč se svoje dolžnosti, z vso odločnostjo posegel v te razmere. Z dekretom z dne 31. julija, sklicujoč se na 356. člen indijske ustave, je enostavno razpustil komunistično vlado. Se razume, da je to komuniste podžgalo k vsem mogočim dejanjem. V parlamentu so 5. avgusta povzročili prave škandale, po vseh važnejših krajih obsežne Indije so napovedali štrajke, katoličane, zlasti še škofe razglašali in napadali kot "reakcionarne elemente", samemu Nehruju pa so vrgli očitek, da je ravnal protipostavno, ko je izdal omenjeni dekret.

Borba je bila trda, a sorazmerno kratka, komaj dva meseca. Pravo presenečenje za katoličane je prišlo nekaj dni po končanem boju, ko je centralna vlada v N. Delhi imenovala posebno komisijo 4 članov, ki naj pod vodstvom glavarja iz Bombaya preštudira zadevo versko-moralnega pouka v šolah. Ta komisija naj ugotovi: 1.) Ali je primerno, da se zagotovi verski in moralni pouk v šolah; 2.) V primeru, da je to izvedljivo, nakazati, kako naj bi se verouk uvedel v razne stopnje šol in pa kakšna pomembnost naj se mu da. Res pravo presenečenje, ker 28. čl. ustave prepoveduje verski pouk v državnih šolah, učencem privatnih šol pa daje v tem pogledu popolno prostost, če so polnoletni, preje pa o tem odločajo njihovi starši ali varuhi.

Človeku se zdi čudno, da je prišel komunizem na oblast v ravno najbolj napredni in tudi najbolj katoliški državi Indije. Ob srečnem zaključku te trde borbe proti osovraženi komunistični vladi pa smo lahko ponosni, da je bilo prav to ljudstvo sposobno in zadosti močno, da se je komunistom uspešno postavilo po robu. Kaže nam edinstven primer, kako komunisti s svojim nepravilnim ravnanjem izgube oblast, ki so si jo celo postavno priborili. Zato razumemo, da so protikomunisti to zmago v Kerali slavili še s toliko večjim navdušenjem.

po misijonskem svetu

KITAJSKA

Deset let komunističnega preganjanja v Hankowu

V osrednji Kitajski se po desetletnem komunističnem preganjanju kažejo prvi znaki razkola. Nadškofija v Hankowu, od leta 1946 v rokah mons. Rosá O.F.M., je radi svojih pomembnih katoliških ustanov predstavljala pravo trdnjavo katolicizma na Kitajskem. Pred prihodom komunistov je štela 22 domačih duhovnikov in 32 beneških frančiškanih ter 170 sester; katoličanov je bilo 15.000, z okolico vred pa 35.000 in več tisoč katehumenov. Komunistična vlada je takoj začela s svojo taktiko omejevanja svobode, preganjanja in končno izгона. Nadškof sam je moral zapustiti deželo leta 1952, zadnja dva inozemska misijonarja pa sta prekoračila kitajsko mejo dve leti pozneje.

Prva leta komunističnega preganjanja so bila prelep dokaz močne vere, junaškega odpora in resnične pripravljenosti na najhujše. Veliko domačih duhovnikov je moralo v ječo, nekateri skupno s številnimi laiki na prisilna dela in celo v smrt. Vse to je bilo za duhovnike in vernike okoliških škofij stalen opomin in poučen zgled, kakšno mora biti tudi njihovo ravnanje spriči komunističnega nasilja in lažnih obljub. Zdelo se je, da bodo ostala vsa komunistična prizadevanja brez uspeha.

V zadnjih petih letih pa se je položaj precej spremenil. To, česar niso mogli komunisti doseči z ječami, prisilnimi taborišči, policijskim nadzorstvom, ljudskimi sodišči, so dosegli s premeteno propagando in zapeljivimi obljubami. Po daljših letih strašne napetosti so nenadoma napovedali popolno versko svobodo za tiste, ki bi bili pripravljeni sprejeti vladno versko politiko. Ta obljuba je

nekatero nagnila, da so sprejeli vladno ponudbo in ustanovili "Združenje patriotičnih katoličanov", katerega glavni namen je odtrgati katoličane od papeža in jih postaviti v službo komunizma. Daj Bog, da bi omenjena organizacija ne našla kaj večjega odmeva med kitajskimi katoličani in da bi vsaj ostali v večini tisti, ki se junaško in stalno odločno odklanjajo neporušnega stebra resnice-papeža.

Razglabljanja o razgovorih v Pekingu

V prvi polovici lanskega oktobra, takoj po obisku v Severni Ameriki, je Hruščov poletel na Kitajsko, ne da bi bil njegov obisk preje napovedan. Še do danes ne vemo, kaj sta razpravljala najmočnejša voditelja svetovnega komunizma v onih dneh. Celo politični krogi v Hongkongu, navadno izredno dobro poučeni o dogajanjih v rdeči Kitajski, so zaviti v skrajen molk. Vse ostaja le ugibanje...

Značilno je, da je bil sprejem Hruščeva uraden in dober, a vendar nič izrednega. Če je bilo v New Yorku videti napise, naj ljudje ne ploskajo temu nezazeljenemu obiskovalcu, je značilno za pekinški obisk, da se kitajskemu ljudstvu po uradnem sprejemu splahni dajalo obvestilo, kam potuje ali kam prihaja ruski mogotec.

Mednarodni opazovalci tudi povdarjajo na veliko razliko v govorih obeh voditeljev. Hruščev se je zlasti potegoval za konec mrzle vojne, Maoceang in njegovi sodelavci pa so peji hvalo velikemu industrijskemu napredku slavne Kitajske, ki je s pomočjo "starejšega brata" že naredila odločilen korak. Vojni minister Lin P'ao pa je v vojaškem nastopu pokazal moč kitajske armade in možnost, da na sam namig spremene ogromne ljudske mase v nepregledne skupine miličnikov.

Omembe vredno je tudi to, da po večdnevnih razgovorih ni bilo nobene uradne izjave o vsebini le-teh. Zdi se, da je Rusija hotela pritegniti tudi Kitajsko k svoji mirovni ofenzivi, a se je ta zaradi svojih notranjih in zunanjih težav odločila za rožljanje z orožjem.

Šele prihodnost bo pokazala, kaj se je v onih dneh godilo v Pekingu. Zankrat je gotovo, pa naj bo pod krinko miru ali vojaških nastopov, da ostaja njun cilj še vedno skupen: osvojitve sveta po brezbožnem komunizmu, kar otežkoča vsako mirno sožitje. Svetovno znani in (rdeče pobarvani) komunistom naklonjeni anglikanski škof v Canterbury se je na svojem obisku v Moskvi izjavil za možno sožitje krščanskega in brezbožnega sveta. Pa mu je ruski filozof Dr. Kričlov v reviji Komunist takole odgovoril: "Dr. Johnson trdi, da morda dialektični materializem in krščanstvo lepo skupno živeti in delovati. Čeprav tega moža visoko cenimo, mu moramo v odgovor povedati, da je njegovo mišljenje brez sleherne podlage".

JAPONSKA

Tajfun Vera seje uničenje in smrt

Po uradnih podatkih vemo, da je tajfun, ki je 25. septembra strašno prizadel jugozahodno Japonsko, zahteval 1.479 mrtvih, 973 pogrešanih in nad 15 000 ranjenih. 28 000 hiš je porušenih, še več pa znatno poškodovanih. V 85 000 stanovanjih je voda dosegla prvo nadstropje, v pritličju je zalila 223 000 stanovanj, in okrog 1 300 000 ljudi je ostalo brez strehe. Škoda je ocenjena na 3 500 milijonov dolarjev.

Med misijonarji na omenjenem ozemlju ni bilo človeških žrtav, njihova poslopja in ustanove pa so trpele znatno škodo. Najhujše je bilo prizadeto smenišče, bolnica (bolnike razdrtega poslopja so morali prenesti drugam). Univerza je na splošno dobro prestala neurje, a streha in okna kažejo večje znake opustošenja.

V Kyoto je radi silnih valov močno trpelo tamošnje пристanišče. Misijonarja Mooney in Brodriak sta le s težavo rešila Najsvetejše, predno je voda zalila tabernakelj. Končno sta našla zavetje v farni kašči. Misijonska hiša še stoji, utrpela pa je velike poškodbe in izgubila se je skoro vsa liturgična obleka in oprava v cerkvi. Z mrzlično delavnostjo hita, da popravijo narejeno škodo. Nekaj misijonarjev pa se je javilo oblastem, da kot bolničarji sodelujejo pri cepljenju ljudi in jih tako rešijo preteče nevarnosti kužnih bolezni.

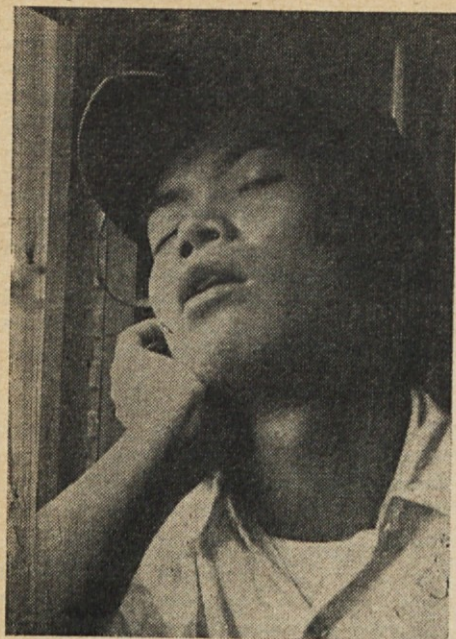
BIRMANIJA

Vlada dopušča prihod novih misijonarjev

Rangunski dnevnik "Guardian" pri naša članek pod naslovom: "Misijonarji bodo smeli biti tako številni, kakor so bili pred začetkom druge svetovne vojne", zraven pa še uvodnik "Misijonarji".

V članku se dotakne vladne politike, ki dopušča, da inozemski misijonarji znova dosežejo število, kakor so ga imeli pred pričetkom svetovne vojne, zraven pa jih navdušuje, naj se ne omejujejo na zgolj apostolsko delo, marveč naj posvečajo svoje moči še veliko bolj humanitarnim ustanovam, za kar imajo gotovo več sposobnosti kakor pa domači kler, kateremu naj v večji meri poverijo skrb za duše.

Podobne misli izraža tudi uvodnik, ki hvali vladno politiko verne svobode in smatra, da je omenjeni dekret za misijonarja ugoden. Da se omejuje število tujih misijonarjev na število, kakor so ga dosegli pred 20 leti, se ne sme tilmachi kot žalitev, marveč kot prijateljski namig, da je polje odprto še novim močem. Po uradni rimski statistiki je bilo namreč tedaj 580 tujih misijonarjev, danes pa le 500 in še od teh nekaj upokojenih in nezmožnih za nadaljnje delo... Upamo, da bodo razmere med Cerkvijo in to v civilizacijskem pogledu še precej zaostalo državo ostale dobre in prisrčne.

REPORTAŽA V BESEDI IN SLIKI

Delo. Zjutraj so vlaki polni ljudi, ki hite k delovnim "postojankam", zvečer so spet polni trudnih teles z napol priprtimi očmi in mislijo daleč proč. Ta slika pa kaže trudnega popotnika zjutraj. Monotono drdranje vlaka in topel zrak v vagonu kar vabita k spanju, posebno ako je bila noč kratka. Pri nas morajo ljudje dolgo, predolgo delati, da zaslužijo pomembnejšo vsoto. Nekaj izjem je v primeru velikih tvornic z delavci - strokovnjaki, a splošno ni prave socialne pravičnosti. Tudi je razlika med nekaj bogataši na eni strani in veliko množico ubogih na drugi občutna ovira narodnega gospodarstva. Tragika tega problema pa je v tem, da se stranka, ki se najbolj bori za pravice delovnih slojev, t.j. socialistična stranka, obenem peča s politiko in sicer z vidika materialističnega svetovnega nazora. Tudi je komunistično zelo infiltrirana. Katoliški de-

lavci in delovodje tudi obstajajo, in njih vpliv je občuten v določenem delokrogu, a velike množice še niso zajeli, ker je katoliških delavcev premalo. Ko bi več molili k sv. Jožefu, da nam pomaga! Japonski delavec je na splošno dober, preprost človek, dokler ga propagandna vzgoja ne napravi zagrizenega proletarca. O, da bi v svoji dvojni revščini in ne-moči spoznal Jezusa, največjega Delavca, najbolj bogatega Delodajalca! Pomagaj, sv. Jožef, našim delavcem, mladim, starim, in tudi — premladim!

Sliko poslal in misli zapisal oče Vladimir Kos S.J., Japonska.

FRANCIJA

Follereau kandidat za Nobelovo nagrado

Svetovna zdravniška organizacija je uradno zaprosila, naj se zapro gobavske kolonije širom sveta, ker je ugotovljeno, da je gobavost le malo nalezljiva in sedaj že popolnoma ozdravljiva. Ta izjava in prošnja podkrepi, pa tudi pokaže na veliko delo, ki ga je opravil dr. Raul Follereau v prid gobavceve. Že leta 1954 je namreč predložil zadevnemu uradu Združenih narodov prošnjo, naj vendar odpravi in zapre gobavske kolonije, ki so bolj ječe in prisilna taborišča, in jih nadomesti z zdraviljši za gobavce.

Nič manj kot 15 vlad Azije, Afrike in Oceanije je uradno predložile kandidaturu omenjenega zdravnika za dosego Nobelove nagrade za leto 1960. Upravičeno poudarjajo velike zasluge moža, "ki objema gobavce". Tudi v Oslo prihajajo zadevne prošnje, ki jih pošiljajo gobavci z vseh strani sveta.

KANADA ZA MISIJONE

Kanadska škofija Trois Rivières, v provinci Quebec, ima danes v misijonih 211 misijonarjev: 73 duhovnikov, pa misijonske brate, redovnice in laične misijonarje. V škofiji živi 222.700 duš, od teh kakih 219.000 katoličanov.

MISIJONSKA REPORTAŽA V BESEDI IN SLIKI

Nekaj naravnega se zdi Japoncu in Japonki, da se ob določenem času poročita. Šele krščanstvo je prineslo in osvetlilo pravi ideal devištva. Po drugi svetovni vojni prodira načelo svobodne izbire dekleta in fanta, a počasi le in z mnogimi skrajnostmi. Po deželi pa še po stari navadi kaj često starši stvar določijo, otroci se morajo pokoriti. Na tej sliki krščanske proroke, je ženin katoličan, nevesta pa poganka, odeta v tradicionalni poročni kimono. Takšne mešane poroke so kaj česte pri nas, ker ni dovolj katoličanov; ako je "katoliški del" zakona močan v veri in kreposten v zgledu, največkrat spreobrne nekatoliškega partnerja; ako pa mu vera ni večmar, podleže vsaj indiferentnosti; neredko se potem žalostne posledice razodenejo prav v vzgoji otrok. Slika je posneta v naši kapelici, ki je pravzaprav le ena izmed sobic naše japonske hiše.

Sliko poslal in misli zapisal o. Vladimír Kos S.J., Japonska.

Kamerun: Katehist divjaško pobit

V nedeljo 16. septembra, ko se je popoldne vračal s katoliškega misijona v Bnika-Bafang, so teroristični tolovaji napadli, pobili in razseka; katoliškega katehista Rafaela Nitcheu-a. B.1 je sin vaškega poglavarja in se je za lepa leta res vestno posvečal svojemu vzvišenemu poklicu. Nič čudnega, da je postal tako priljubljen pri vseh, ki so gledali v njem pravi vzor resnega, poštenega in delavnega fanta. Zato še bolj ogorčeno obsojajo tolovajsko dejanje in obkokujejo njegovo smrt. Za katoličane pa je to ne le huda izguba, marveč tudi opozorilo na pripravljenost, saj je to že sedmi napad na njihove uslužbence v zadnjih treh mesecih.

MISIJONI ANGLIKANSKE CERKVE

Anglikanska Cerkev se včasih zbere na posebnih konferencah, kamor povabijo kar največ nadškofov in škofov. Kraj konference je v Lambethu in zborovanje traja navadno vsaj mesec dni. Lansko poletje je bila deveta konferenca in je trajala od 3. julija do 10. avgusta. Prišlo so hierarhi iz vseh delov sveta. Udeležba: 313 nadškofov in škofov, med temi jih je bilo 48 iz Azije in Afrike, vsi pripadniki domačih plemen. Sicer posveti nimajo kanonične moči in veljave, vendar dajejo smer vsemu delovanju anglikanske Cerkve. Navadno se dogaja, da cerkveni krogi gledajo na te posvete s posebnim zanimanjem in naklonjenostjo, ker pričakujejo, da bodo preprečili tiste sile, ki anglikanizem slabijo, ko zagovarjajo, da morajo biti posamezne province čimbolj samostojne in da so posamezni škofje popolnoma samostojni. Na konferenci v Lambethu so določili dnevni red, ki jasno očituje to zaskrbljenost. Razpravljali so o enotnosti anglikanske Cerkve in o misijonski akciji.

Pobuda za edinost med vsemi kristjani ni prišla iz Anglije. Najbolj jo terjajo

cerkvene skupnosti v Aziji. V Indiji in zlasti v njenem južnem delu je že prišlo do mnogih povezav med različnimi krščanskimi skupinami in to gibanje se je sedaj razširilo na Pakistan in na Cejlon. Anglikanski škofje v teh provincah so pristali na te predloge in jih podprli. Ko je Indija v letu 1948 oklicala svojo neodvisnost, se je delo v tej smeri nadaljevalo. Toda pri tem se je začelo dogajati marsikaj, kar je spravljal anglikanske teologe v težave; načela Cerkve niso bila dovolj spoštovana in misel na enotnost je pogubno vplivala na anglikansko Cerkev, ki je sicer vodila to gibanje. Anglikanski škofje in duhovniki v teh predelih niso ohranili vodstva, ampak so začeli podlegati vplivom tistih, katerim so enotnost ponujali, da bi mogli okrepiti misijonsko delo vseh krščanskih skupin. Vedno bolj je bilo opazati, kako anglikanizem zlasti v Indiji prehaja pod kontrolo in vodstvo protestantov. Na konferenci v Lambethu je zato neki anglikanski teolog izjavil: "Če se bo to delo nadaljevalo in če se bo celo zgodilo, da bi se morali na tej podlagi zediniti, tedaj je v veliki nevarnosti bodočnost anglikanizma. Gibanje se bo razširilo tudi drugod in mi bomo prisiljeni spremeniti osnovne temelje, na katerih stoji naša Cerkev. Naša Cerkev ne bo več anglikanska."

Anglikanska Cerkev uživa med nekaterimi verskimi skupinami poseben sloves. Razni pisci omenjajo, da je še najbližja katolicizmu in da bi prav ona mogla biti most med katolicizmom in ostalimi Cerkvami. To naziranje se bo moralo sedaj sprejemati z veliko zadržanostjo; gibanja v Indiji in drugod grozijo anglikanski Cerkvi prav v njenih osnovah, ko jo mislijo pritegniti bližje k protestantizmu in še bolj radikalnim ločnam. Dasi je bilo zlasti v Angliji mnogo znakov, ki so nakazovali možnost zblíževanja s katolicizmom, je prav zadnja konferenca v Lambethu pokazala, kako globoko so že na delu smeri, ki morejo spremeniti razvoj prav v drugačno smer.

Anglikanska Cerkev je mnogo žrtvovala za misijone in je nanje gledala z velikim ponosom. Tokrat pa ravno od tam prihajajo nevarnosti. Želeli so to preprečiti in na konferenci so že izdelali predloge za ustanovitev samostojnih cerkvenih pokrajin. Glavna značilnost pa bi bila, da bi vsaka pokrajina morala imeti na čelu škofa-domačina in čim več duhovnikov, ki bi bili domačini. Vendar s tem zadeva še ni urejena, ker gre za to, kako ohraniti edinost med škofi in duhovniki na eni strani in z anglikanskim vodstvom na drugi strani. Sprejet je bil predlog, da naj se škofje in zastopniki škofij v drugih delih sveta sestajajo na redne konference in seje, kjer bi sproti obravnavali pojave o združevanju in zbliževanju z ostalimi krščanskimi ločinami. Predvsem bi šlo za to, kako izdelati "strategijo" anglikanske Cerkve zlasti na misijonskem polju. Izvršnemu odboru teh konferenc bo predsedoval canterburijski nadškof kot poglavar anglikanske Cerkve.

Sicer so na konferenci v Lambethu ugotovili mnogo znakov negativne narave, vendar je razprava pokazala, da tudi v tej Cerkvi govorijo o edinstvi vsega krščanstva in skušajo preprečiti trenja, ki bi edinstvo drobila ali pa jo zavajala na pota še večje razbitosti. Ker je posvetovanje zajelo zlasti misijonske pokrajine, kjer je edinost in skupna akcija najbolj potrebna, je upati, da se bo stremenje vsaj v neki meri uveljavilo.

REPORTAŽA V BESEDI IN SLIKI

Ali spijo, deklice iz našega otroškega vrta? Da, a le v plesni igri, ki jo plešejo ob spremljavi harmonija. Oh, za igro in ples in pesem imajo toliko veselja! Ko bi mogel resnice vere upodobiti z gibanjem, glasbo in dejanjem, bi imel v hipu 100 gledalcev, ki bodo z ustnicami in telesom skoraj takoj ponovili moje kretnje in moje besede. A le polagoma jim smemo odkrivati Bolj Resnični Svet.

V našem otroškem vrtcu je le ena izmed učiteljic katoličanka. Poganke poučujejo lepo in jasno, tako kot je to zapisano v katoliški knjigi za otroški vrtec. A nagonsko težje po le poganškem pouku in knjigi, in včasih to željo tudi izrazijo, seveda na kompliciran in skoraj čisto indirektn način. Kako globoko sega ta razdvojenost med osebnim življenjem in krščansko resnico, nihče ne ve; to je skrivnost srca. Morda jih ovira tudi ta ali ona človeška poteza misijonarjeve osebnosti, da ne postanejo katoličanke; ne vem. A milost, z molitvijo in še bolj z žrtvijo izprošena, zamore celiti tudi takšne rane.

Danes deklice, jutri matere. Pa — ali ne bodo postale le košček užitka v bogatih rokah poganških? Kdo jih bo spremljal z molitvijo na njihovi nadaljni poti? Cerkev.

Sliko poslal in misli zapisal oče Vladimir Kos S.J., Japonska.

Skupina poganskih in katoliških tovarniških delavk na izletu. Tudi najbolj preprosti ljudje ljubijo lepoto narave in veliko tihoto v njej. Južina, ki so jo bili prinesli s seboj, se imenuje splošno "o bento". Največkrat sestoji iz japonsko kuhanega riža, ki so mu dodani koščki ribe, jajc, raznih vrtnih jedilnih rastlin in začimbe. Seveda vse lepo pospravimo v usta — s paličicami, ki jih jasno vidite na tej sliki, n. pr. pri drugem dekletu od leve na desno. Ker se riž lepi, je mogoče z enim zajemom použiti toliko ali še več, kot z vilicami ali z žlico. Dostikrat pridenemo malici kruha z marmelado ali maslom; kruh seveda bolj stri kot dnevna jed, ker zahteva manj priprave kot riž. Zapadnjaške slaščice pa so že povsod priznana kakovost. Ne da bi Japonci ne poznali svojih slaščic... le da so za spoznanje manj sladke, manj "umetelno" izdelane. Deček v uniformi na skrajni desnici je le študent, najbrže brat katere izmed deklet. Na čepici nosi znak svoje šole, na prsni na levi strani pa značko razreda; to značko zakriva na sliki z levico. Obrazi deklet so skoraj polni, a to je le posledica riža, ki nekam napihne tkivo, želodec pa kmalu spet začuti glad.

Sliko poslal in misli zapisal o. Vladimir Kos S.J., Japonska.

naši misijonarji pišejo...

Iz Darjeelinga pod vrhovi Himalaje nam poroča č. brat JANEZ UDOVČ S. J. razne zanimivosti iz svojega misijona.

13. maja smo kar se da slovesno proslavili našega prvega zlatomašnika iz indijske province. Petdeset let je že, kar je vstopil v Družbo Jezusovo naš sobrat Miha Schmidt. Kakih 6 Slovencev se nas je zbralo na tem slavlju pa 1 Dalmatinec, nekateri iz vroče Indije, drugi izpod hladne Himalaje, da bi bili navzoči pri tem redkem slavlju. Slovesnost je bila v našem bogoslovnem semenišču v St. Mary's kolegiju, v Kurseongu, ki je kakih 20 milj južno od Darjeelinga, po legi pa kakih 1000 čevljev niže. V tem zavodu deluje naš jubilarnt že od leta 1927. Sam je 28 let vodil zavodsko pristavo in skrbel za prehrano bogoslovcem. Zdaj pa je cerkovnik. Granljivo je bilo, kako so soderatje in predstojniki kar tekmovali, da bi mu izkazali svojo hvaležnost za vse veliko dobro, ki ga jim je v teku dolgih let storil. Naše slavje je bilo v resnici pravo družinsko veselje.

Na slavlju smo se zbrali tile slovenski in hrvaški sobratje: o. Vizjak, ki je z br. Schmidtom skupno prišel v Indijo, je prišel iz vroče Orise, kjer deluje že 32 let; o. Lojze Demšar iz Kalkute; br. Lukan tudi iz Kalkute; br. Bilić iz Hezaribagha, mi trije - Drobnič, Vidmar in jaz pa iz Darjeelinga. Slovesnost je počastil tudi sam nadškof msgr. Périer in odslužil pontifikalno mašo za jubilarnta. Četudi ima prevzvišeni že 82 let, je še vedno živahen in izredno žilav. Naš jubilarnt sam pa se počuti zelo dobro. Brat mje gov Polikarij S.V.D. je misijonaril na Kitajskem, pa je že pred leti odšel k Bogu po zasluženo plačilo.

Letošnja vroča sezona je privedla veliko misijonarjev na počitnice k nam v hribe. V našem kolegiju jih je bilo kar 30. Prenekateri so bili po dolgih letih

delovanja v tropskem podnebnju naravnost srečni, da so jih predstojniki poslali k nam na oddih. Okrog nas je tudi polno raznih kongregacij za misijonarke v tem letnem času. Dan za dnevom prihajajo sestre ogledovat moj vrt; seveda pa svojih obiskov navadno ne končavajo z ogle dom samim, marveč šele, ko so si od mene zadobile tudi semen in sadik za svoje vrtove...

V časopisju ste že brali o nesrečnem uporu v našem sosednem Tibetu. Pri nas smo dali zavetje najmlajšemu bratu Dalai Lama, ki je že vladal v Sev. Tibetu, četudi je star komaj 12 let. Dva nečaka Dalai Lama pa sta že več let v našem kolegiju; oba sta prav vzorna dijaka. Protestantski zavodi so, razumljivo, kar malo zavistni, ker si princji azijskih držav prav naš kolegij izbirajo za svoj študij. Za bodočnost Cerkve v azijskih deželah to ni ravno majhnega pomena!

Prav te dni mi je sporočil o. L. Demšar, da so ga iz Kalkute prestavili za župnika v Khari, kjer je dolga leta deloval o. Poderžaj. Piše, da je našel tam lep košček Slovenije: angeli na oltarju so dar slovenskih dobrotnikov, večna luč tudi, vsi trije zvonovi pa nosijo slovenske napise. V kalkutskem kolegiju sta zdaj še dva Slovenca: o. Janez Ehrlich in br. Jože Lukan.

Prilagam nekaj fotografij z mojega vrta. Med zadnjimi modnimi novotarijami v Bengaliji je tudi gojenje kaktusov v stanovanjih. Tudi po izložbah vzbujajo te rastline veliko zanimanje. Menda prav zaradi hitre prilagoditve in svojih eksotičnih oblik ter dolgega življenja. Pri pomnim brž, da se zadnje čase tudi jaz vneto zanimam za kaktusovce in da jih tudi sam gojim, saj je to precej donosen posel. Pomislite, da sem s prodajo kaktusov do zdaj lahko že postavil novi steklenik, kar je bila moja dolgoletna skrita želja. Semena za moje kaktuse mi je

čisto slučajno poslal neki češki profesor z Moravske v zameno za indijske orhideje. Sadike so mi stoodstotno uspevale in uspeh seveda ni izostal. Medtem sem se znašel s prijateljem, ki se tudi že 25 let ukvarja s hortikulturo in je bil prej naš dijak v našem kolegiju v Kalkuti. Ponudil se mi je, da mi bo odprodal vse rastline ter ves izkupiček namenil za nakup novega steklenika. Šlo je seveda počasi, kajti v enem letu ni mogoče bogve kaj napraviti. Kaktusi rasto zelo počasi. A vendar sem v treh letih le prišel do zaželenih vsote. Pridobil sem oba slovenska sobrata Drobniča in Vidmarja, da smo napravili načrte. Tako se je moja dolgoletna želja slednjič le uresničila. Nova stavba je zelo lepa in obenem res zelo praktična. V avgustu sta bila tu pri nas na obisku nepalski kralj in kraljica s prestolonaslednikom. Občudovali so moj

vrt, novo stavbo, pa še vse bolj cvetice in prav posebej kaktuse. Moral sem jim na dolgo in široko razlagati vse, kar je v zvezi z gojenjem kaktusov. Kraljica si je izbrala nekaj primerov teh rastlin.

Položaj je tu pri nas precej napet, ker so komunisti strašansko aktivni, posebej odkar so jo v Kerali tako smešno polomili, da je osrednja vlada državo slodnjič intervenirala. Kakih posebnih izgredov do zdaj sicer še nismo imeli, a med delavci po čajnih nasadih vedno bolj rovarijo. Po mestih se za njih bučne govore po radiu le malokdo zmeni, saj so povsod ljudi s svojimi obljubami le razočarali. Kitajci pa vedno bolj pritiskajo na tibetanskih mejah naše indijske države, kamor so se zatekli številni begunci iz Tibeta. A begunci spet zatrjujejo, da se dajo rajši postreliti, kot pa da bi se vrnil v tibetanski komunistični raj...

Del novozgrajenega akademskega konvikta v Darjeelingu.

Iz Hong Konga je poslal g. STANKO PAVLIN, S.D.B. božična voščila misijonskemu krožku v Slovenski vasi v Lanusu, ki želi vzdrževati z njim redne stike; pisal pa je tudi uredniku "Katoliških misijonov" med drugim tudi tole:

Radi bi vedeli, kaj je kaj novega pri nas. Res, novic ni malo. V preteklem letu smo imeli veliko število novokrščen-cev in o Božiču jih bo spet precej. To leto, septembra meseca, smo končali gradnjo novega poslopja za nekako srednjo šolo z novo veliko dvorano. Vse skupaj je stalo več kot milijon tukajšnjih dolarjev. Od kod smo to vsoto dobili in kako, to je neznano celo nam in moramo samo reči, da je božja Previdnost iz svojih polnih rok sproti delila, kar smo potrebovali, da smo z gradnjo lahko nadaljevali.

Z gradnjo tega poslopja smo lahko po- višali število naših gojencev, ki jih je nad 1800. Poleg tega imamo še večerno šolo za ubožnejše, katero obiskuje okrog 500 fantov. V nedeljah in praznikih pa se pri nas zbere nad 2000 oratorijancev, ki popoldne zasedejo vse šolske prostore in še veliko dvorano, da poslušajo kate- kizem, ki ga razlagamo vsi duhovniki in bratje laiki, pa še večje število naših postulantov, ki pridejo vsako nedejo na pomoč pri službi božji in katekizmu. Prav zares, dela je veliko in skoraj bi dejal, da preveč, toda dobri Bog in Ma- rija Devica nam pripeljeta to mladino, za katero se moramo pač malo potruditi, da jim drobimo duhovnega, včasih pa tudi telesnega kruha. Zvečer se pa naša ve- lika dvorana napolni do zadnjega kotič- ka pri kinopredstavi, ki ne sme manj- kati.

Naši blagi misijonski prijatelji iz te- ga lahko spoznajo, da njih molitve in žrtve nikakor niso zaman, ampak so nam v silno oporo pri našem ne vedno lah- kem delu. Iskreno se zahvaljujem vsem in jih prosim, naj nas tudi v bodoče ne pozabijo pri Bogu in nebeški materi, da nam pomagata, nam ohranjujeta krep- ko zdravje in dobro voljo, da bomo mo- gli vztrajati pri reševanju te poganske

mladine in da pri reševanju njih duš re- šimo tudi vsak svojo.

Dragi naši misijonski prijatelji! Ne morete vsi denarno veliko pomagati mi- sijonom, morete pa nam nuditi pač vsi miloščino molitve, rožnega venca, svete maše, morda celo svetega obhajila, da- rovanega Bogu za moje delo, po mojem namenu. Duše poganov ne potrebujejo toliko učenih ljudi in slavnih profesorjev ali znamenitih pridigarjev, ampak vse bolj svetih ljudi, požrtvovalnih, neumor- nih pionirjev, ki se pa rode le iz mo- litve in žrtve.

Iz Bangkoka v Siamu se je spet pri- jazno oglasila naša misijonarka m. MA- RIJA FRANČIŠKA NOVAK O.S.U., ki nam v pismu z dne 10. decembra 1959 tudi tole piše:

Prav lepo se vam zahvalim za pismo z dne 9. oktobra, ki je preletelo vso dolgo pot iz Južne Amerike do Južne Azije v 12 dneh. Zares, svet je postal majhen. Ker se bliža lepi božični čas, nočem za- muditi prilike in vam napišem nekaj drobnih novic z našega konca, zlasti pa želim poslati vam in vsem rojakom po svetu svoja hvaležna voščila za Božič in novo leto in vam zagotoviti svoje skromne, a zveste molitve za vas v sve- tih božičnih dneh.

Ti zadnji meseci so bili spet kot na- vadno silno polni dela na naši veliki in prenapolnjeni šoli z nad 1300 mladine. Redovnic, ki poučujemo, nas je deset, a ima vsaka še mnogo drugih dolžnosti, da za pouk učenk ostane dnevno komaj ne- kaj ur. V našem zavodu Mater Dei ima- mo zdaj tri mlade siamske redovnice, ki še niso napravile večnih zaobljub, v Chieng-maiju pa komaj toliko mladih novink. Naša polja se še ne belijo za že- tev, za to v tej budistični deželi še ni prišel čas, pač pa je zadnji čas, da pol- ja pripravimo za setev in potem sejemo zrnje božje besede z vso dobro voljo, rast in uspeh pa prepustimo božjim rokam. Naše delo je tako delo vere, upanja in ljubezni, zato gotovo Bogu po volji. Pro- sim, spomnite se nas v molitvi pred ja-

slicami in prosite Novorojenega Kralja, naj blagoslovi naše njive.

V začetku tega meseca je veliki deški kolegij bratov sv. Gabrijela Monfortskega praznoval svoj diamantni jubilej delovanja v Bangkoku. To slavje je zelo poudarilo pomen in važnost katoliških šol v misijonih. Misijonar je pred 75 leti ustanovil to šolo s peščico gojencev, ki so se zbirali v skromnih prostorih ob katedrali Marijinega Vnebovzeta ob veliki reki Me-Nam, "Materi vodá", in jo je 15 let kasneje prepustil bratom sv. Gabrijela Montfortskega. Kolegij se je hitro razvijal in se širil do skrajne možnosti. Iz njega so se razvili še drugi kolegiji v mestu in drugod po Siamu. Kolegij v Bangkoku ima zdaj 3000 učencev, še drugi pa nad 7000, upoštevajoč seveda samo te bratov sv. Gabrijela. Diamantni jubilej kolegija so praznovali kar štiri dni. Učenci so v svojih šolskih sobah priredili zelo lepo razstavo in po svojih predstojnikih povabili nanjo samega kralja. (Pa kralj ni njihov nekdanji učenec, pač pa naš; v našem zavodu je preživel kot fantič nekaj let, dokler ni šel študirat v inozemstvo.) Sprejem kralja je bil zelo slovesen, nakar je kralj otvoril vso to šolsko razstavo. Višji gimnazijski razredi so tekmovali med seboj s svojimi znanstvenimi, zemljepisnimi in astronomskimi "iznajdbami", dočim so se nižji razredi predvsem postavili z bogatim okrasjem in nakopičenim šolskim gradivom: zvezki, risbe, iz lesa izrezljani predmeti, itd. A kar je bilo kralju najbolj všeč, je bila soba v pritličju četrte gimnazije, kjer so fantje upodobili preprosti siamski kmečki dom med rižnimi polji na deželi: koča na kolih z vežo in edino sobo, znotraj preprosta oprema kmečke družine, na steni kraljeva slika; koča in okolica polna živali, ki jih imajo Siamci tako radi in jih kar spoštujejo. Po dolgem ogledu vseh šolskih sob je šel kralj še v dvorano, kjer so fantje v enourni prireditvi razgrnili pred njim in ostalim gledalcem zgodovino tega 75 letnega zavoda.

Naslednji dan je bila v isti dvorani cerkvena slovesnost, v kar je bila spre-

menjena v kapelo. Škof, apostolski vikar je daroval pontifikalno mašo v navzočnosti mnogih dostojanstvenikov, nekdanjih in sedanjih učencev zavoda. Ostala dva dneva praznovanja sta bila posvečena izključno le učencem in njih učiteljem, prvi dan za sedanje učence, drugi pa za nekdanje.

Prav iste dni je bil v Bangkoku velik letni semenj Rdečega križa, ki se ga je z drugim dekliškimi šolami udeležil tudi naš zavod Mater Dei. Iz rok kraljice Sirkrit je naša šola prejela kar pet nagrad za delo naših učenek pri Rdečem križu. Tako pri teh prireditvah, kakor pri jubileja sem občudovala velik smisel za red, mir, estetiko in dobro organizacijo, kar vse imajo Siamci v izredno veliki meri.

Za božič pripravljam s katoliškimi učenkami božično igro, ki jo bodo gledale vse ostale učenke. Tovrstne nastope smatramo za odlično misijonsko sredstvo. Priporočam vam to naše prizadevanje v molitev, da bi igra čim bolj izpadla in vodila igralce in gledalce čim bližje novorojenemu Detetu. 6. januarja imamo pa prireditev za poklice, ki jih tako potrebujemo.

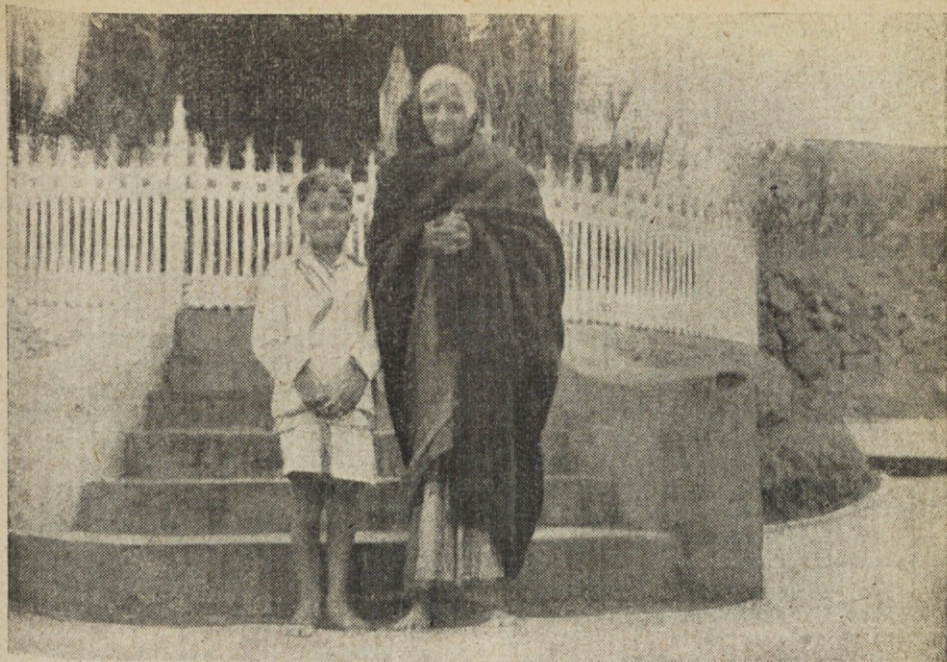
Po toliko letih obstoja je naš zavod še vedno — lesena zgradba, ki pa že začinja razpadati in je zlasti veliko pretesna. Naša č. mati provincialka, Siamka, ki je v petih letih nanovo zgradila zavod Regina Coeli v Chiengmaju, bi rada tudi tu v Bangkoku zastavila čim prej, a kar manjka, je denar. . .

Z vso iskrenostjo pozdravljam in voščim vesele praznike in blagoslovljeno novo leto Vam in vsem rojakom po širnem svetu!

Kratko, pa pristrčno nam je pisal iz Južne Indije g. PAVEL BERNIK SDB:

Bo pač dolgo, kar sem se vam zadnjič oglasil, če se ne motim, avgusta meseca. Nameraval sem kaj napisati za misijonsko nedeljo, pa je šel tudi ta dober namen po vodi. . . Naj vam vsaj za prazniške voščim, ki naj vam bodo srečni, in novo leto prav blagoslovljeno! Prav tako

Iz Indije: Prababica z vnučkom pred votlino lurske Matere božje.

tudi vsem misijonskim dobrotnikom in prijateljem v slovenskem izseljenstvu!

Mogoče v vseh skoraj 25 letih misijonskega delovanja v Indiji nisem bil tako zaposlen v raznih področjih kakor zdaj, zato se tako težko pripravim k pisanju.

V teh mesecih je šel na oddih naš misijonski brat g. Ludvik Zabret, pa ne domov v Slovenijo, ampak le v Italijo, kjer se je pa že srečal s svojo mamo in bratom. On je bratranec g. Joškota Kramarja, ki deluje v Burmi. Oba sta med našimi sobratu zelo upoštevana, vsak v svoji stroki. G. Ludvik je spremenil v lepo zelenico okoli 25 hektarjev puščave. Pred nekaj meseci je posestvo obiskal poljedelski minister in tam odprl poljedelsko šolo, ki bo pod vodstvom našega g. Ludvika.

Zaključim z iskreno zahvalo za vse, kar ste v preteklem letu vi in vaši misijonski sodelavci, pa vsi dobrotniki za nas storili. Bog vam plačaj! Svet Kristusu!

Tudi iz Indije se je oglasila sestra **TEREZIJA MEDVEŠČEK**, iz družbe Héra Marije (Pomočnice):

Tisočkrat Bog plačaj za vso gmotno pomoč, ki ste mi jo poslali v tem letu, še posebno pa za zadnjo pošiljko meseca avgusta!

Naznanim vam, da smo z božjo pomočjo in sodelovanjem dobrotnikov dogradili ono dvonadstropno poslopje, o katerem sem vam pisala. Spodaj je kapela, prostorna in zares lepa. Upam, da vam bom lahko poslala kako sliko, dozdam kapele še ni nihče fotografiral. Prvo nadstropje služi za višje razrede, drugo pa je spalnica za deklice, ki jih gre lahko vanjo kakih 100. Kapeol je blagoslovil škof iz Shillonga z veliko slovesnostjo. To leto smo imele tudi šest novokrščenk, 25 prvih svetih obhajil in 35 birm. Število je majhno, a za te čase in razmere precej, kajti vlada ne vidi rada spre-

obrnjenj in Gauhati je veliko pogansko mesto.

Za bodočnost imamo velike načrte. Dolej smo imele tu v Gauhatiju s'rotišnico in pa višjo assamsko in angleško šolo skupaj. Ker pa število učenk v eni in drugi raste, prostora za nove zgradbe pa ni, so naši predstojniki sklenili, da prenesejo sirotišnico in assamsko šolo kakih 50 milj proč v kraj Tangla. To bo zares misijonska postojanka, kajti poleg sirotišnice bo še dispanzer in misijonarka bodo obiskovale ljudi po vaseh; poleg tega bo tam tudi nekaka šola za dekleta, ki se pripravljajo na sv. zakon. Boste rekli, da si preveč upamo, ko vedno na kaj novega mislimo, a kadar potreba sili, božja Previdnost pomaga, tako bo tudi s tem novim načrtom. Priporočam vam to zadevo v molitev!

V novembru so bile v Shillongu velike slovesnosti: praznovali so 25 letnico posvečenja dveh škofov, shillonskega in madraškega. Slovesnosti so trajale tri dni, udeleževalo se jih je 12 škofov, nad 100 duhovnikov in nad 20.000 vernikov, od katerih so nekateri pripotovali tudi tri dni daleč, mnogi peš, hotel s tem dati priznanje njim, ki so jim pomagali do prave vere. Nekaj krasnega je bilo, ko je vse to ljudstvo različnih plemen in noš, spremljalo Najsvetejše v slovesni proce-

*Sestra Terezija Medvešek (desno)
s sirotkami.*

siji in so molili in peli v osmih jezikih. Procesija se je začela ob 14 in se je končala ob 17. Upam, da bo to slavje obrodilo lepe sadove. Tudi pogani so radi priznavali, da kaj takega more pripraviti samo katoliška Cerkev.

Voščim vam in vsem misijonskim prijateljem in dobrotnikom prav vesele in milosti polne božične praznike in blagoslovljeno novo leto in še enkrat Bog plačaj za vse!

Imamo tudi pismo iz Južne Afrike, in sicer od misijonarka, od katere posebno lepo in obširno poročilo objavljamo na drugem mestu te številke, m. KSAVERIJE LESJAK O.S.U. iz Transvaala. Tebe najnovejše vesti nam podaja v pismu z dne 13. decembra:

Ravno smo zaključili šolsko leto. Mnogo težav je bilo, mnogo dela in skrbi, sedaj pa je, hvala Bogu, vse za nami. Tekom leta smo krstili okrog 150 oseb, neupoštevajoč novorojenčkov. V šoli smo imele letos nad 50% katoliške mladine. Prvo sv. obhajilo smo imei kar štirikrat v letu. Sedaj imamo ob nedeljah tečaj za novoporočence: če bodo vztrajali, bodo za Veiko noč krščeni.

Smo tudi v zadnjih pripravah za zidanje nove cerkve. Vse je že odobreno in po božiču začno z gradnjo. Večino kapitala ima v rokah še božja Previdnost, ki vanjo zaupamo.

Ženska družba sv. Ane je pravkar končala tridnevne duhovne vaje. Imamo zdaj 43 članic, nekaj pa jih čaka na sprejem. Te žene so steber našega misijona. Možje so na žalost v splošnem zelo vdañi pijančevanju. Šola lepo raste in uspeva. Mladine se nam ne manjka, pač pa sredstev, da z njimi plačamo učiteljske moči, saj nam sedem zamorskih učiteljev pomaga pri delu. Osmi razred je delal izpite pred javno komisijo: od 37 učencev jih je 11 končalo z odliko, 14 s pohvalo, ostali pa z dobrim uspehom. Vprašanje je zdaj, kam naj jih napotimo za nadaljno izobrazbo. Vsi zavodi okrog nas, razen enega, so že zaprti. Če odidejo v javne šole, se zlasti dekleta na potovanjih

Indijanka iz osrčja Južne Amerike pri tkanju živopisanega kosa blaga.

z vlakj izpostavljajo slabj družbi. V ocnitvi ročnih del je bila naša šola prva v celem šolskem okrožju. Nadzornik, ki nam je bil zelo naklonjen, pa je zdaj premeščen. Kako dolgo nas bodo še pustili delati na šoli, še ne vemo. Razmere se hitro spreminjajo in napetost med rasami raste. Zdi se, da je vse napeljeno na izbruh viharja v našem koncu Afrike. V božjih rokah smo, naj pride karkoli.

V Johannesburgu blizu nas je nekaj slovenskih naseljencev. Dve Slovenki sta me prišli pred kratkim obiskat. Mož ene se je bil hudo ponesrečil. Priporočam vam ga v molitev.

Vam in vsem dobrotnikom lepe božične praznike! Naj vam vzide srečno in blagoslovljeno novo leto 1960! Večni misijonar naj vam povrne stotero in tisočero, kar žrtvujete za misijone!

Iz indijskega misijona v središču Južne Amerike večkrat píše s. SERAFINA ČERNE, iz družbe Mariborskih šol-

skih sester, kakor jim pravimo. Iz zadnjih njenih pisem povzemamo sledeče zanimivosti:

Velikonočne praznike smo lepo obhajali z vsemi obredi velikega tedna. Na veliko soboto zvečer smo imeli slovesni sveti krst. Štirj indijske družine in nekaj naših gojencev smo krstili. Med starejšimi novokrščenci je bilo nekaj tistih, ki so nam pred 20 leti ušli iz misijona... Isti večer so med sv. daritvijo vsi odrasli novokrščenci prejeli tudi sv. obhajilo. Dne 12. maja smo pa imeli slovesnost sv. birmе. Kar 80 birmancev je bilo, za tu nekaj izrednega. Med birmanci je bilo spet veliko odraslih. Tudi ta dan je bilo veliko sv. obhajil. Otrok imamo v šoli spet nekaj več. Dosti dela nam dajo. Za nadzorstvo je zlastj težko, ker so skupaj fantje in dekleta. Včasih imamo v prvem razredu celo 14 letne fante... Zdaj se pripravljajo na prvo sv. obhajilo. Krščanski nauk jih dostj stane, preden se kaj naučijo.

Meseca septembra je minilo 25 let, odkar sem med Indijanci. Pred 25 leti smo šle v misijon Laishi med Toba Indijance. Zdaj je tam čisto drugače. Indijanci so po večini že civilizirani in se komaj ločijo od Argentinecev.

Prve dni meseca novembra smo v misijonu San José spremili na pokopališče Indijanca, ki je bil nekdanj čarovnik in poglavar in je hranil več skalpov (kož človeških glav). Pred nekaj leti se je spreobrnil in se dal krstiti. Od tedaj naprej je zelo vzorno živel. Tedensko je hodil k sv. spovedi in mnogokrat tudi

med tednom k sv. obhajilu. Več kot leto dni je bil bolan in z junaško potrpežljivostjo prenašal težko bolezen, tako da se je misijonar zelo čudil. Par minut pred smrtjo se je obrnil k svoji zelo stari materi ter dejal: Ne jokajte, raje molite zame. Božja volja je, da veliko trpim, ker sem veliko grešil. Nato je pogledal navzgor, sklenil roke in izdihnil. Njegova žena je prva, ki je prelomila njih trde indijanske navade, da leto dni po moževi smrti ne stopijo iz hiše: prišla je takoj v kapelo k svetim zakramentom in tudi k pogrebu.

misijonsko zaledje

Misijonski krožek v Torontu

Že več let živi in deluje v župniji Marije Pomagaj misijonski krožek "Baraga". Ni to organizacija, ki bi delala za župnijo kot tako; prvi namen misijonskega krožka je delo za misijone. Toda tudi v župniji kot taki ima prevažno nalogo. Ker ni pravega katolištva brez misijonske miselnosti, tudi župnija nima zdravega katoliškega življenja, če ne živi v njej misijonska misel. Zato je vsaki župniji potrebno žarišče, ki hoté in zavestno oživlja misijonsko čutenje. In to naj bi bilo poslanstvo misijonskega krožka.

Lani 13. novembra je bil občni zbor. Iz poročil bivših odbornikov ni mogoče izmeriti vsega vpliva, ki ga je krožek imel na celotno misijonsko miselnost v fari, pač pa podatki pričajo o resni volji in prizadevnosti članov. Že samo dejstvo, da je krožek imel redne mesečne sestanke in seje, katerih se je udeleževalo 20 do 30 ljudi, pričča o skrbnem in vztrajnem delu. In to je bila prva smer krožkovega delovanja, da oblikuje misijonsko miselnost članov samih. Letni načrt predavanj je bil usmerjen v hotenje, da bi člani svoje misijonsko čutenje in delovanje oprli na zdrave temelje. Na

vsakem sestanku je imel glavno predavanje duhovni vodja. Pol leta je na podlagi papeških okrožnic utemeljeval misijonsko delo sv. Cerkve, razčistil osnovne pojme, pokazal glavni cilj in sredstva misijonskega dela. Nato pa je začel v velikih obrisih črtati glavne misijonske probleme, ki stoje danes pred Cerkvijo.

Pri vsakem sestanku so sodelovali tudi člani. Drug za drugim so podajali duhovne misli. Iz posameznih misijonskih področij pa so na podlagi misijonskih revij poročali o delu misijonarjev na misijonskem terenu ali o posameznih vprašanjih, ki jih morajo v poedinah misijonskih deželah reševati. Predavanja je dopolnjevala debata tako, da so bili sestanki zanimivi, živahni in, kar je najvažnejše: sad skupnega dela krožkivih članov.

Za širjenje misijonske misli v Torontu je krožek priredil dve prireditvi: Baragovo proslavo in na praznik Kristusova Kralja misijonsko igró "Gospodova ura". V Torontu samem je širil list "Katoliški misijoni". Posamezni člani pa so po osebnih stikih pridobivali ljudi ali za naročništvo misijonskih časopisov in knjig

ali za sodelovanje pri misijonskih akcijah krožko in s tem posredno ali neposredno med njimi širili misijonske misel.

Na vsakem sestanku so se članj za duhovno mislijo vzpodbujali k molitvi in žrtvi za misijone. Na misijonsko nedeljo so imeli misijonsko molitveno uro pred Najsvetejšim. To leto so začeli posebno akcijo, ko so mnogi od njih pristopili v "Sionsko bratovščino", ki ima sedež v Montrealu in organizira molitve in žrtvovanje za spreobrnjenje Judov. Vsak prvi petek zvečer se po naročilu krožka daruje sveta maša v ta namen in člani se svete daritve udeležijo.

Tudj gnotna podpora misijonom ni majhna, dasi ni to prvi cilj misijonskega krožka. V preteklem letu so zbrali člani okrog 1.500 dolarjev in to v sledeče namene: naročnina za KM 353 dol.; za misijone splošno 56 dol.; za slovenske misijonarje 229 dol.; za Mis. mašno zvezo 12 dolarjev. Najbolj pa je misijonski krožek podprl Baragovo misijonišče v Argentini z 815 dolarji. V to je krožek pripravil družabne večere in tombolo.

Ves ta denar je bil poslan v Argentino na slovensko mis. centralo. Da bo podoba popolnejša, je treba omeniti še 600 dolarjev, ki so jih verniki zbrali v misijonske namene v cerkvi. Ta denar je bil poslan DŠV. Poleg tega so v Torontu dobrotniki, ki podpirajo bogoslovce v misijonskih deželah. V tem letu je bilo zanje poslanih (po posredovanju misijonarja g. Wolbanga (750 dolarjev). Tudi ta pomoč izvira iz misijonske miselnosti, ki jo krožek širi med župljani. Finančni misijonski uspeh je tedaj dosegel številko 3.000 dolarjev. Tako pride letno povprečno na posameznega župljana v župniji Marije Pomagaj 1 do'ar kot misijonski dar. Če je misijonsko delo barometer katoliškega življenja v posamezni župniji, potem ima krožek pred seboj še veliko dela. Kakor se upravičeno veseli dosedanjih uspehov, prav tako novi odbor razmišlja, kako bo v bodočem letu mogel še bolj uspešno delovati; tako pri širjenju misijonske misli med farani, kakor pri zbiranju sredstev za misijone.

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONE. — V dolarjih: Vladimir Stritar, Toronto, 3.50; Lojze Humar, Kanada, 1; Avgust Markič, Toronto, 3; Angela Genorja, 5; Otmar Mauser, 1; Peter Dundek, 1.50; vsi iz Toronta: Lilijana, Jožica in Tilka Kvas, 13.50; J. Seliškar, 2; ga. Markež, 1; g. Babič, 1; ga. Slavka Stajan, 1; Janezek Muhič, 1; Metka Muhič, 0.50; Misij. krožek "Baraga", Toronto, 6; vsj iz Kanade, Joseph A. Ray, U.S.A., 2.

V avstralskih funtih: N. N. 3; N. N. 2; F. Ohersini, 1; M. Vitez, 10 šil.; D. Jelušič, 5 šil.; R. Vitez, 5 šil., Franc Vrabeč, 1.

V avstrijskih šilingih: Za misijone, potom Dušnopastirske urada v Celovcu, 5.014.41 šilingov in 4.208.90 šilingov. Za kruh sv. Antona, Koroška, 230 šil.

V pesih: Družina Špacapan Mirko, Lanus, 60; N. N., Florida, 100; N. N., Cap. Fed., 250; Anton Pisek, Ramos Mejia, 26; Joško Curk, Villa Madero, 100; Ignacij Fink, Ciudadela, 50.

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE IN CERKEV MARIJE KRALJICE V LANUSU

Marijina družba, via Risorta, Trst, 25.000 Lir in 1 dolar; Jernej Tomazin, 500 pesov; Ignacij Fink, v čast Mariji Kraljici, za cerkev, 50 pes.; ga. Marija Gruntar, Toronto, Kanada, 2 dol.; Misij. krožek "Baraga", Toronto, 14 dol.

Za DŠV in DSD: Marija Pavli, Francka Zidan, Mole Marica, vse Florida, vsaka po 24.— pesov; Anton Pisek, Ramos Mejia, 12; lanuški otroci, 35.80; družina Pahor, Florida, 60; Ana

Weis de Loh, 12; vsi v Argentini. — Tomažek Simič, Trst, 1.000 Lir.

Za sklad "Katol. misijonov": Veronika Dičeko, Kanada, 1 dolar; Franc Makovec, Uruguay, 100 arg. pesov.

Za J. A. B. Z.: N. N., Florida, 100 pesov; Marijina družba, via Risorta, Trst, 1.500 Lir.

SKLAD za slov. misijonarje:

Slov. Primorje - Misij. odsek, Mačkovlje, 13.500 Lir; Misij. odsek, Rojan, Trst, 42.000; Marijina družba Via Risorta, Trst, 100.000; Knez Ivanka, Trst, 600; N. N., Trst, 1.400; N. N. pokojni, po msgr. Ukmarju, 50.000 Lir.

Argentina - družina Pahor, Florida, 50 pesov. **Avstrija** - Zbirka rojakov v D. P. Camp, Spital, po č. g. Miklavčiču, 1958: 1.500 šil. in 1959: 1.600 šilingov.

Kanada - Vinko Kržišnik, Toronto 5; N. N., Toronto, 10; N. N. za p. Bratina F.S.C., J. Afrika, 50 dolarjev.

Odkupi, krsti, itd. - Po č. g. Zorku (Rojan, Trst), na ime Barbara, Dominik Savio, 1.000 Lir; Humbert, Duilij, Kljelija, Marija, 2.000 Lir; Benko Marija, Trst, 200; Perhave Vida, Trst, na ime Marija, Ida, 1.000 Lir; družbenica Marušič Marija, na ime Anton in Terezika, 800 Lir., družbenica Šabec Jožefa, na ime Jožef in Terezija D. J., 2.000 Lir.

VSEM TISOČKRAT BOG POVRNI!

Še neobjavljeni darovi iz Kanade, od 1. I. do 25. VIII. 59 bodo objavljeni skupaj z novimi v prihodnji številki!

P R V A P O D O B A

LIBERMANN.— Častiti oče, poglavarja Candiá in Naguacú želita prejeti sveti krst in prosita, da ju sprejmemo v naš misijon. (*Candiá in Naguacú se globoko priklonita očetu provincialu.*)

PROVINCIAL.— Za krst prosita?

CANDIÁ in NAGUACÚ.— Za krst, častiti oče.

PROVINCIAL.— Nič več se nočete seliti iz kraja v kraj?

CANDIÁ in NAGUACÚ.— Nič več iz kraja v kraj.

PROVINCIAL.— Po svobodni odločitvi prihajata sem?

CANDIÁ.— Po svobodni odločitvi, častiti oče.

PROVINCIAL.— Koliko duš šteje vaš rod?

NAGUACÚ.— Sedem tisoč nas je, častiti oče. Sedem tisoč in vsi prihajamo svobodno, po lastni volji. Sprejmi nas v Kraljestvo božje.

PROVINCIAL.— Hočete služiti Kristusu z vso svojo močjo?

CANDIÁ.— Hočemo. Kristusu z vso močjo.

PROVINCIAL.— V ponižnosti?

CANDIÁ in NAGUACÚ.— V ponižnosti.

PROVINCIAL.— V pokorščini?

CANDIÁ in NAGUACÚ.— V pokorščini.

PROVINCIAL.— Iz ljubezni do Kristusa morate biti v vsem poslušni našim očetom.

CANDIÁ.— V vsem bomo poslušni očetom.

PROVINCIAL.— Se odpovedujete vsemu malikovalstvu?

CANDIÁ.— Samo boga Jezusa, ki je dober, bomo molili.

PROVINCIAL.— Se odpovedujete tudi mnogoženstvu? Boste živeli poslej samo z eno ženo?

NAGUACÚ.— Iz ljubezni do Boga, ki je dober, živeli bomo poslej samo z eno ženo.

PROVINCIAL.— Orali boste skupno zemljo. Sad vašega truda bo last vseh. Zatajiti morate sleherno osebno korist in

vsakršno misel na svojino.

CANDIÁ.— Pod tvojim vodstvom, častiti oče, bo naš rod imel kruh in meso. Daj nam zapovedi tega Boga, ki je dober; pokorni jim bomo.

NAGUACÚ.— Poslušni jim bomo.

PROVINCIAL (*pred zemljevidom*).— Tu vzdolž Paraná in Urugvaya vam odpiramo Kraljestvo božje. Trideset redukcij; stopetdeset tisoč ljudi, ki so sprejeli krščanstvo. Candiá, Naguacú! Želita svobodno podariti sedem tisoč duš vašinega rodu v večjo čast božjo?

CANDIÁ.— Svobodno prihajamo, vseh sedem tisoč svobodno; takisto bodo prišli k dobremu bogu Jezusu vsi Indijani teh deželá.

PROVINCIAL.— Preden boste krščeni, vas bodo očetje poučili. Milost in ljubezen Kristusa, našega Gospoda, naj bo vedno z vami in naj vas čuva vsega hudega!

Libermann namigne poglavarjema, naj se umakneta; tadva se globoko poklonita provincialu in odideta.

PROVINCIAL.— Država Gospodova raste. Žetev je velika, delavcev pa malo. Patrov je premalo. Kje bomo našli pastirja za to novo čredo?

LIBERMANN.— Očeta Reinegga pošljite v novi misijon!

PROVINCIAL.— Ta nežni muzikant, pa med novokrščenci?

LIBERMANN.— Ortega, iz San Miguela.

PROVINCIAL.— Ne. Španca ne.

LIBERMANN.— Pa Escadón od Sv. Ksaverija?

PROVINCIAL.— Premlad je. Poganškemu plemenu sedem tisoč duš je treba našega najbolj izkušenega patra.

LIBERMANN.— Potem je samo še Brieguel iz Calendarije.

PROVINCIAL.— Bolj mislim na Berendta od Sv. Tomaža.

LIBERMANN.— Berendt se je docela navezal na ljudi pri Sv. Tomažu. Lepih dvajset let že misijonari tam.

PROVINCIAL.— Vem. Pa vendar prav njega potrebujemo. Pošljite sla k Sv. Tomažu, Libermann. Poglejmo zdaj vajina poročila. Sedita... Špansko odposlanstvo je že v kolegiju?

LIBERMANN.— Španci so zdaj v Rešenikovi cerkvi. Ne bo dolgo, po bodo tu. Naša črna straža jih bo pozdravila z godbo.

PROVINCIAL.— Ni s špansko ladjo prijadral tudi neki jezuit?

LIBERMANN (*Orosu*).— Se je kak jezuit izkrcal?

OROS.— Ne.

PROVINCIAL.— Ah! Pa nam je vendar prečastiti oče general v Rimu obljubil pomoč... Libermann, kako je s preiskavo proti nam v pokrajinah, ki ste jih obiskali?

LIBERMANN.— Prav dobro. Zvijacha je preveč očita. Da imamo srebrne in zlate rudnike... Da smo Indijane zaslužnjili... In, kaj vem, kaj še vse! Španskim komisarjem so se obrazi zategnili kot Izraelcem v puščavi. Zdaj so prišli v obljubljeno jezuitsko deželo... pa ničesar ne najdejo. Sicer pa rajši vprašajte kapitana Villana!

PROVINCIAL.— Kapitan Villano! Govorite z njim, Oros. Poizvedite, kaj misli. Vojak ste bili, v boju s Turki... Prilagodite se mu. Je dober katoličan?

LIBERMANN.— K spovedi in k obhajilu gre; s te strani mu ni kaj oponašati.

PROVINCIAL.— Njegovo pričevanje bo čez vse važno. On bo poročal vizitatorju, ki je don Pedro de Miura. Pogovorite se z njim, oče Oros. Pridružite se mu, popijte z njim kozarec ali dva, če treba... Saj ste prijatelj žlahtne kapljice!

LIBERMANN.— Odposlanci so se lahko prepričali o podlih obtožbah proti nam. Preiskava kraljevega vizitatorja nam bo spet vrnila ugled. Razsodba bo prav takšna, kot je bila za kralja Filipa V.

PROVINCIAL.— Naj bo milost božja naklonjena našemu poslu! Brez nje smo izgubljeni. A na tem svetu ne smemo o-

pustiti ničesar, kar lahko služi v obrambo naših pravic.

LIBERMANN.— Ničesar ne bomo opustili.

PROVINCIAL.— Danes je to potrebnje kot kdaj koli. Pojdite, Libermann, sprejmite špansko odposlanstvo!

LIBERMANN (*vstane*).— Še nekaj ur in spet nam bo vrnjen ugled... Oče Oros ima zle slutnje. Pomirite ga, častiti oče!

Odide.

OROS.— Ne zapirajmo oči, častiti oče, pred hinavščino in zvijačo! Ti španski najemniki, ki se že dobrih šest mesecev šopirijo po naših misijonih kot nekakšni komisarji, mi niso prav nič všeč.

PROVINCIAL.— Španski vojaki nimajo kaj opraviti v procesu proti nam. Pričakujemo kraljevega vizitatorja. Ta vam je vitez! Poznam ga don Pedra de Miura! Njegovo imenovanje za vizitatorja je delo naših očetov v Madridu.

OROS.— Škofje iz Buenos Airesa, Tucumána in Asuncióna pa so proti nam.

PROVINCIAL.— Škofje branijo koristi svojih vernikov: branimo tudi mi koristi naših.

OROS.— Naseljenci nas sovražijo.

PROVINCIAL.— Naseljenci lahko podkupujejo svoje podložnike; vizitator Njegovoga Veličanstva pa je mož časti.

OROS.— S klevetami nas je zmagal Sebastián Carvalho na Portugalskem.

PROVINCIAL.— Španija pa ni Portugalska.

OROS.— Tudi v Franciji so prepovedali našo Družbo. In Carvalhove opolzke krilate so bile razlog za izgon jezuitov.

PROVINCIAL.— Pravi razlog je mnogo globlji. Današnja filozofija je proti nam. Kar berite d'Alamberta...

OROS.— Svetna oblast preti uničiti našo državo v Paragwayu.

PROVINCIAL.— Svetemu očetu pa je naša država pri srcu in brani jo. Ne bodo se drznili žaliti papeža.

BUSTILLOS (*pride po hodniku*).— Zakaj mi pravijo, da vas ni? Zakaj se skrivate?

PROVINCIAL.— Bog z vami, gospod Bustillos. Odkod ta čast?...

BUSTILLOS.— To tu ni zdaj stvar časti. Prihajam s pritožbo v imenu vseh katoliških trgovcev in naseljencev.

PROVINCIAL.— Prav zdaj pričakujemo vizitatorja Njegovega Veličanstva. Čez kako uro boste lahko svoje pritožbe njemu izročili.

BUSTILLOS.— Odlični vizitator ta! Saj vas poznamo: že kar v navado vam je prišlo, da sami sebi postavljate sodnike. A nam je dosti vsega, razumete? Vaši Indijani naj se odstranijo iz mesta, takoj! Dokler pa so še tu, prepovejte jim, da bi se družili z našimi!

PROVINCIAL.— Ukazano nam je, da imamo tu v Buenos Airesu poglavarje, ki so jih izbrale komisije. Če bi smeli odločati, rajši bi videli, da jih ni tu. Slabi zgledi...

BUSTILLOS.— Slabi zgledi? Slabi zgledi prihajajo od vas! Delo pri nas ne gre več naprej. Če ne jenjate s tem, bomo zdrveli naravnost v upor.

PROVINCIAL.— Ne jenjamo, s čim?

BUSTILLOS.— Z vsem tem, kar vaši Indijani govore o vaši državi, o tej obljubljeni deželi, kjer se cedita mleko in med. Pa kakšna čudovita stvar je krščanstvo brez trgovcev na sužnje! In še to in ono in tretje...

PROVINCIAL.— Prav gotovo vas to moti, kajne?

BUSTILLOS.— Prav dobro vemo, da teh fantov niso postavile komisije, ampak vi. Saj vas poznamo! A ne bomo dopustili, da bi s temi spletkami mešali glave našim Indijanom in jih odvrčali od njihovih dolžnosti! Pojdite s svojim umazanim poslom, kamor hočete, kajti na vso nesrečo imate kraljevske prednostne pravice; a poskrbite, da se vaši ljudje odpravijo iz Buenos Airesa.

PROVINCIAL.— Poskrbel bom, da naši ljudje ne bodo hodili iz kolegija. Nam to zadošča?

BUSTILLOS.— To je najmanj.

PROVINCIAL.— Na svidenje, gospod Bustillos. Oče Oros, spremite gospoda.

Bustillos se ne gane.

PROVINCIAL.— Še kaj, gospod Bustillos?

BUSTILLOS.— Da! Rešite nas že vaše navzočnosti v Paraguyu; to nam bo samo v korist!

PROVINCIAL.— Na svidenje, gospod Bustillos.

BUSTILLOS.— Ne strpimo vas več tam! Mar ne razumete?

PROVINCIAL.— Ne zadržujem vas.

BUSTILLOS (*odhaja*).— Izginite iz Paraguya!

Odide z Orosom. — Cornelis bur-no vstopi skozi vrata na levi. Za njim Clarke.

CORNELIS.— Sveti Bog! Zadosti mi je! To je višek! Na prvo ladjo se vkracam!

PROVINCIAL.— Toda mynheer Cornelis!

CORNELIS (*Clarke*).— Kar spravite vaš čoj! Razumete?

CLARKE.— Mynheer Cornelis bo tedaj tokrat svoj mate-čaj drugje kupoval. Na drugem bregu, pri San Sacramentu.

CORNELIS.— Čisto tako. Prav to bom storil. Zares, prav to. Pri San Sacramentu. Meni, ki tvegam tisoč nevarnosti, da vaš čaj spravim na trg, pač ni treba nastavljati te vrtoglave cene!... Poslednjič vam ponujam, tu pred očetom provincialom... pristanete na tisoč dvesto?

CLARKE.— Ne morem, mynheer. Treba nam je železa in apna za naše nove misijone. Za izkupiček, ki ga izbavimo s čajem, kupimo v Evropi, kar nam je najbolj potrebno... A le pojdite v San Sacramento in poskusite s čajem naših tekmecev.

CORNELIS.— O, dobro vem, vaš čaj je najboljši, najfinejši, po vsem svetu najbolj zaželen, znameniti mate-čaj jezuitov! Sveti Bog!

CLARKE.— Potem obžalujem, da vam ga tokrat ne moremo prodati, mynheer!

CORNELIS.— Moj klobuk, moja palica... ah, saj res, spodaj sem pustil... (*Nameri se, kot da hoče ven, pa se spet*

ustavi.) Oče provincial, poznate me in, čeprav sem kalvinec do poslednjega vlakna, veste, da sem vam naklonjen. Veste, kdo vas brani vsepovsod, še posebej pred vašimi sovražniki. A tako naprej ne moremo več. Uničiti me hočete!

PROVINCIAL.— Dajta, sporazumita se! (*Clarke.*) Saj vendar veste, da nam je mynheer prijatelj.

CORNELIS.— Vi, oče prokurator, bi niti prebite pare več ne iztisn'li iz mene... a ker oče provincial tako modro govori in tako naprej: prav — tisoč tristo florinov za tovor čaja.

CLARKE.— Nič izpod tisoč petsto, mynheer.

CORNELIS.— Tisoč petsto? Zbogom! (*Stopi na hodnik.*) Sveti Bog!

PROVINCIAL.— Tako izgubimo prijatelja. Kaj res ni bilo mogoče?

CLARKE.— Španci nam orodja ne bodo podarili. Presneto moramo računati, ali pa se bomo znašli v dolgovih. Sicer pa, nič ne skrbite, vrnil se bo.

PROVINCIAL.— Holandec?

CLARKE.— Prav ta.

PROVINCIAL.— Užaljen je odšel.

CLARKE.— Samo na videz. Prav ti gospodje so me naučili posla...

CORNELIS (*spet vstopi*).— Moj klobuk, va palica... Sveti Bog, le kje sem ju pustil? Tukaj morda? Ne! Tedaj v prokuratorjevi sobi prav gotovo. Oprostite... (*Izgine skozi vrata na levi.*)

CLARKE.— Prav dobro ve, kje je pustil klobuk in palico, in ve tudi, zakaj ju je pustil: kar v resnici hoče, je čaj!

CORNELIS (*se vrne s klobukom in s palico v roki; pred provincialom se ustavi*).— Tako, da se tedaj poslednjič vidi-mo, oče provincial?

PROVINCIAL.— Resnično žal bi mi bilo, mynheer! Sporazumite se vendar s patrom prokuratorjem.

CORNELIS.— Sporazumem naj se? S tem človekom tu? (*Clarke.*) Saj ni, da bi moral za vsako ceno imeti prav vaš čaj; a ker je oče provincial tako ljubez-niv in tako naprej... in tako naprej... tisoč štiristo.

CLARKE.— Ker ste vi, velja!

CORNELIS.— Sijajno! Vi pač razu-

mete posel, vi! (*Potreplja Clarke.*)

CLARKE.— Takoj bom velel, da za-čno tovoriti, če izvolite z menoj.

CORNELIS.— Ampak, prosim vas! Saj vam vendar zaupam!

Clarke odide.

CORNELIS (*provincialu*).— Tu je denar: dvesto — tristo — štiristo...

PROVINCIAL.— Bog vas čuvaj na poti čez morje, mynheer.

CORNELIS.— Hvala vam, pater provincial... šesto — sedemsto — osemsto...

PROVINCIAL.— Vi nas sodite nepristransko in pravično. O, prenekateri katoličan bi moral misliti, kot vi mislite.

CORNELIS.— Si lahko mislim. Veliko sovražnikov imate med njimi, povedal sem vam že... devetsto — tisoč — in tu je ostalo. Preštejte.

PROVINCIAL.— Pač ni potrebno.

CORNELIS.— Prav... no, če bi nas kdaj potrebovali, oče provincial, če vam morem biti kako na uslugo, že veste: Holandci damo zavetje tudi jezuitom!

PROVINCIAL.— Šalite se.

CORNELIS.— Prav gotovo, da ne! Tale stvar me resnično boli, kajti ljudje ste, kot je treba. Čudoviti ljudje! In zdaj, ko je vaše delo v cvetju, stezajo roke po njem.

PROVINCIAL.— Ah!... Tudi vi mislite?...

CORNELIS.— Izgubljeni ste.

PROVINCIAL.— Tedaj tudi vi mislite, da je polom neogiben. A verjemite mi: prepreke nam nastavljajo, ker gremo naprej. A nas ne zadrži nič. Po stopetdesetih letih priprave gre Družba Jezusova v Paragvayu v napad. (*Pokaže na zemljevid.*) Mladi gigant se prebujata. Križa reke, prodira v pragoz in v stepo, dokler ne bo poslednji Indijan v tej deželi Kristusov. Res, naša država ni večna; tudi njej je odmerjen konec. A poizkus bo uspel. In spet se bo ponavljalo. Stoletje za stoletjem. Vse, dokler ne bo slednjič zakraljeval tisti mir, po katerem hrepeni vse človeštvo...

CORNELIS.— Bog čuvaj vašo državo in vas, oče provincial!

PROVINCIAL.— Srečno pot v Rotterdam, mynheer! (Sledi.)

Gojenci Baragovega misijonišča pojo koralno mašo v novi cerkvi Marije Kraljice.

SPREJEM V "BARAGOVO MISIJONISČE"^{V V}

Prvo šolsko leto tega zavoda, ki ima namen vzgajati misijonske poklice med slovenskimi fanti v Argentini, je poteklo tako lepo, da z velikimi upi gledamo v bodočnost.

V mesecu marcu začnemo drugo leto misijonske šole "Baragovega misijonišča". Sprejemamo gojence za četrti, peti in šesti razred nižje šole.

Šola je v zavodu samem, s pravico javnosti. Uče slovenski duhovniki in laiki, in sicer predmete državnega učnega načrta v kasteljanščini, dodatne, pod slovenskim vidikom, pa v slovenščini.

Gojenci iz Slovenske vasi gredo čez noč domov, drugi pa živijo v Misijonišču in gredo domov le za počitnice.

Vzdrževalnina po dogovoru.

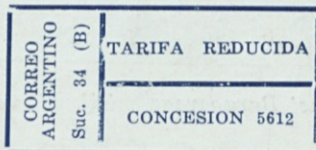
Krščanski slovenski starši! Ako mislite, da bi mogli darovati katerega svojih sinov božji službi v Misijonski družbi, ako bi ga Bog v to poklical, pošljite ga v "Baragovo misijonišče" v Slovenski vasi, v Lanusu, kjer bo v ta namen temeljito šolan in skrbno vzgajan v slovenskem in božjem duhu.

Prijave ali pismeno na naslov: Č. g. Petek Janez CM, Cochabamba 1467, Buenos Aires, ali osebno v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi v Lanusu.

SLIKA na prvi strani ovitka: Sv. Franšek Ksaverij, zavetnik misijonov. — Slika tu levo: Pogled na glavni oltar v cerkvi Marije Kraljice pri Baragovem misijonišču v Lanusu pri Buenos Airesu. (Foto: Jesih)

IZ VSEBINE: Beseda svetega očeta — Problemi Afrike: Sovjetski načrti z Afriko; Težave misijonarjev; Delovanje protestantov; Velesila - tisk v Afriki; Vesele in žalostne iz J. Afrike — Sv. Vincencij Pavelski, zgled prilagoditve — Molimo za Japonsko — Zmaga v Kerali — Po misijonskem svetu — Naši misijonarji pišejo — Misijonski krožek v Torontu — "Kakor v nebesih tako na zemlji"...

Registro de la Prop. Int.
No. 528.263

Director responsable: Lenček Ladislav CM
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C. M. — Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska "Federico Grote", Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini 100 pesov; v U.S.A. in Kanadi 3.- dolarje; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 1000 frankov.

Letnik 1960 bo imel 10 zvezkov s skupno 512 stranmi, neupoštevajoč ovitke.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Lenček Ladislav C.M., Misijonska pisarna, Montes de Oca 320, Bs. Aires.
U.S.A.: Rev. Charles Wolbang CM., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Rudi Knez, 679 E., 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Rev. Franc Sodja CM., 594 Manning Ave. Toronto 4, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavžič Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten, B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Avstralija: Franc Vrabc, Archbishop's House, West Tce. Adelaide, S. Australia.